ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

ΙΟΗΜΕΡΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΔΙΔΚΗΣ ΟΜΔΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 501 | ΑΘΗΝΑΙ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1962

"ΠΑΙΔΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ, ΙΤΕ..."

Ἡ αἰωνία Ἑλληνική Φυλή πανηγυρίζει, μὲ δικαίαν ὑπερηφάνειαν, σήμερον τὴν ἱστορικὴν ἐπέτειον τῆς 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940 καὶ ἡ σκέψις ὅλων τῶν Ἑλλήνων στρέφεται, μὲ θερμὴν εὐγνωμοσύνην καὶ βαθεῖαν ἱκανοποίησιν, πρὸς τὴν ἱερὰν ἡμέραν.

Εἰς μίαν κρίσιμον, δι' ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, ἐποχὴν καὶ εἰς ἕνα ζοφερὸν διεθνῆ ὁρίζοντα, ἡ μικρὰ Ἑλλάς, ὡς νέος Δαυΐδ, ἀντέταξε τὰ ἡρωϊκὰ στήθη της εἰς τοὺς πανόπλους Γολιάθ, ζητοῦντας νὰ κατακτήσουν τὴν μητέρα τοῦ Φωτὸς καὶ μεταβάλουν αὐτὴν εἰς βαρυπενθοῦσαν δούλην των, δίδουσα εἰς αὐτοὺς τὴν γενναίαν καὶ μονολεκτικὴν ἀπάντησιν: ΟΧΙ!

Ὁ ἀγὼν τῆς Ἑλλάδος ἐναντίον τῶν ὑποψηφίων κοσμοκρατόρων, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν θερμὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀπροσμέτρητον ἀγάπην πρὸς τὴν Πατρίδα, ἐχάρισεν αἰσιοδοξίαν εἰς τοὺς Λαοὺς τῆς Γῆς, κατῄσχυνε τὴν βίαν, συνέτριψε τὰς δυνάμεις τοῦ σκότους καὶ μετέβαλε τὸν ροῦν τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας. Ὁ Ἀγὼν οὗτος ἐνέχει τὰ στοιχεῖα τοῦ Ὑψηλοῦ, τοῦ Δικαίου καὶ τῆς Αὐτοθυσίας. Αἱ ἀρεταὶ καὶ οἱ δεσμοὶ τοῦ συνόλου ἐσφυρηλατήθησαν εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν τῆς πνευματικῆς ἀστραπῆς διὰ τὴν Ἐλευθερίαν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, ἥτις, εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Λαοῦ μας, ἔχει συνυφανθῆ πάντοτε μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ μαρτυρίου καὶ τοῦ πόνου.

Ἡ γενεά μας, γενεὰ τῆς δοκιμασίας καὶ τῆς περισυλλογῆς, ἔζησε τὰ μεγάλα καὶ συνταρακτικὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα φέρει εἰς τὴν μνήμην μας ἡ σημερινὴ ἔνδοξος ἐπέτειος. Αἱ θεῖαι καὶ λαμπραὶ ἡμέραι τοῦ 1940 ὑπενθυμίζουν εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας καὶ, ἰδιαιτέρως, εἰς τοὺς νεωτέρους, τὸ ψυχικὸν μεγαλεῖον τοῦ Ἕλληνος Στρατιώτου καὶ τὴν πνευματικὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀγωνιζομένου Ἔθνους μας. Ἡ ὑψηλὴ Ἑλληνικὴ φύσις, εἰς ὅλον τὸν ὡραῖον παλμόν της, ὅπως πάντοτε, ἐθαυματούργησεν εἰς τὰ Ἀλβανικὰ βουνά, ἀπέδειξε τὴν ψυχικὴν ἀνωτερότητα τῆς αἰωνίας Πατρίδος μας καὶ, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ἔσωσε τὸν παγκόσμιον πολιτισμόν.

Οἱ ἄθλοι καὶ τὰ κατορθώματα, αἱ λαμπραὶ νίκαι καὶ τὰ ἀθάνατα τρόπαια ἐκφράζουν τὴν βαθυτάτην συναίσθησιν τοῦ ἀνωτέρου σκοποῦ τῶν Ἑλλήνων, ἐκπληροούντων, μὲ ἀπόλυτον ὁμαδικὴν συνείδησιν καὶ συνέπειαν, τὴν ἱστορικὴν ἀποστολήν των.

Ἡ 28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940 ἐκάλυψε, μὲ τὸ φῶς τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀνδρείας, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ἐλευθερίας, ὁλόκληρον τὴν συνταρασσομένην ἀνθρωπότητα.

Ἡ **Κορυτσὰ** καὶ τὸ **Πόγραδετς**, ἡ **Μοράβα** καὶ τὸ **Ἰβάν**, τὸ **Τεπελένι** καὶ ἡ **Χειμάρρα**, ἡ **Πρεμετὴ** καὶ τὸ **Ἀργυρόκαστρον** ἀποτελοῦν ἐφάμιλλα τρόπαια τοῦ **Μαραθῶνος** καὶ τῆς **Σαλαμῖνος**, τῆς **Ἀλαμάνας** καὶ τοῦ **Μεσολογγίου**, τῆς **Γραβιᾶς** καὶ τοῦ **Κιλκίς**, τοῦ **Μπιζανίου** καὶ τοῦ **Σκρᾶ**.

Τὸ ἡρωϊκὸν «ΟΧΙ» τοῦ Ἀλβανικοῦ Ἔπους εἶναι ἡ μεγάλη κληρονομία τῶν αἰώνων καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἀθανάτου Ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Εἶναι ὁ μέγας θρῦλος τῶν Ἑλλήνων τοῦ 1940, οἱ ἡρωϊσμοὶ καὶ ἡ Ἐλευθερία, ἡ Νίκη καὶ ἡ Δόξα!...

Τὰ κλέη καὶ τὰ τρόπαια αὐτῶν τῶν λαμπρῶν κατορθωμάτων πανηγυρίζομεν σήμερον. Τὴν μνήμην μας ἀνακαλοῦμεν καὶ τὸν αἶνον μας ἀναπέμπομεν. Δόξα καὶ τιμὴ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Γένους μας, τὴν ἄυλον κιβωτὸν τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν του. Δόξα καὶ τιμὴ εἰς τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις μας καὶ εἰς τὸν ἀθάνατον Ἕλληνα μαχητήν. Δόξα καὶ τιμὴ εἰς τὸν ὑπέροχον Ἑλληνικὸν Λαόν, τὴν ἀριστοκρατίαν τῶν Λαῶν τῆς Γῆς, τοῦ ὁποίου αἱ θυσίαι ὁδηγοῦν πάντοτε εἰς τὸν δρόμον τῆς τιμῆς, τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς σωτηρίας ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Μοῖρα διὰ τοὺς Ἕλληνας εἶναι πάντοτε ἡ δόξα καὶ ὄχι ἡ ἐπιδίωξις.

Λιτοὶ δωρικοὶ στῦλοι, κρατοῦν, μὲ σεμνὴν ὑπερηφάνειαν, τὰ ἀετώματα τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ.

Αἰώνιοι Τριακόσιοι τῶν Θερμοπυλῶν, ματαιώνουν ἢ ἀναστέλλουν τὴν διάβασιν τῶν βαρβάρων. Ἀθάνατοι Μεσολογγῖται, ἐπιχειροῦν τὴν ἡρωϊκὴν ἔξοδον καὶ σπάζουν τὰς πολιορλίας. Αἰώνιοι νέοι εἰς τὴν ψυχήν, ἀνοίγουν δρόμον εἰς τοὺς ἀπροσίτους βράχους τοῦ Ἰβὰν καὶ τοῦ Βίτσι, διασχίζουν τὰ στενὰ τῆς Κλεισούρας καὶ δίδουν εἰς τοὺς ἤχους τῆς καρδίας των τὸν ἦχον τῶν σαλπίγγων τῆς Ἱεριχοῦς. Αἱ Ἑλληνίδες, ὅταν εἶναι ἀνάγκη, χορεύουν τὸν χορὸν τοῦ Ζαλόγγου καὶ ἀνεβαίνουν θριαμβευτικῶς εἰς τὰ βουνά μας.

Ἡ Ἑλληνικὴ Φυλή, αἰωνία Ἰφιγένεια καὶ ἀτάραχος ὡς Διογενὴς εἰς τὰ μαρμαρένια ἁλώνια, πορεύεται εἰς τὸν δύσκολον δρόμον της μὲ ὑπερηφάνειαν, ἱκανὴ νὰ σηκώσῃ τὰ ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως, τὴν παράδοσιν καὶ κληρονομίαν τῶν αἰώνων της. Ἀντὶ νὰ διαλυθῇ ἐκ τῶν ἀντιρρόπων πιέσεων, κατώρθωσε νὰ στερεώσῃ εἰς τὸν χρόνον τὴν φυσιογνωμίαν της, νὰ συγκεντρώσῃ τὰς δυνάμεις, μὲ τοὺς τιμίους ἀγῶνας της καὶ νὰ γίνῃ ὁ πλαστουργὸς τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὁ ὑπέρτατος νομοθέτης εἰς τὸν χῶρον τοῦ Πνεύματος.

Οἱ Ἕλληνες, ἑορτάζοντες σήμερον τὸν θρίαμβον τῆς Ἑλληνικῆς ἀρετῆς εἰς τὰ Ἠπειρωτικὰ Βουνὰ καὶ ἐκφράζοντες τὴν πανεθνικὴν εὐγνωμοσύνην των πρὸς τὰς Ἱερὰς Σκιὰς τῶν Ἡρώων μας, δικαιοῦνται νὰ καυχῶνται διὰ τὴν δόξαν τῆς Πατρίδος των.

Ἰδιαιτέρως, δικαιοῦνται νὰ καυχῶνται οἱ Ἕλληνες Διδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι, ὡς στρατιῶται καὶ ἀξιωματικοί, ἠγωνίσθησαν μὲ ἀπαράμιλλον ἀνδρείαν καὶ ὑποδειγματικὸν ἡρωϊσμὸν διὰ τὴν νίκην τοῦ δικαίου κατὰ τῆς ἀδικίας, τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς βίας, τῆς πίστεως κατὰ τῆς ἀπιστίας.

Πολλοὶ ἐπότισαν μὲ τὸ τίμιον αἷμα των, εἰς τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα, τὰ πεδία τῶν μαχῶν καὶ πολλοὶ ἔπεσαν **εἰς τὴν μαρτυρικὴν τῆς Βορείου Ἠπείρου γῆν, τὴν ὁποίαν, παρὰ πᾶσαν δικαιοσύνην, πατοῦν ἀκόμη βάρβαροι.**

Συναισθανόμενοι ἀπολύτως τὴν κρισιμότητα τῶν καιρῶν μας, ἵστανται, μετὰ σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ, μετ' εὐλαβείας καὶ εὐγνωμοσύνης, πρὸ τοῦ μεγάλου θαύματος τοῦ 1940, δεχόμενοι τὸ ἐκτυφλωτικὸν φῶς του. Ἀναβαπτιζόμενοι εἰς τὰ νάματα τῆς σημερινῆς θείας ἡμέρας καὶ κρατοῦντες ὑψηλὰ τὰ ζώπυρα τοῦ Γένους μας, κατευθύνουν τὴν χρυσῆν μας νεότητα εἰς τὸν μοναδικόν, ἀληθινὸν καὶ λευκὸν δρόμον τοῦ μεγαλείου τῆς 28ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940.

Ἐκτελοῦντες τὸ ὑπέρτατον πρὸς τὴν Πατρίδα χρέος των, προπαρασκευάζουν τὴν νέαν γενεάν, τὴν αὐριανὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν, ἐμπνεομένην πάντοτε ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ παρελθόντος:

«Παῖδες Ἑλλήνων, Ἴτε...» Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΟΧΙ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΤΟΥΣ

ΜΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΜΕΝΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ κ. ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Γρ. Κασιμάτης, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 50ετηρίδας τῶν Βαλκανικῶν Πολέμων καὶ τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ τοιούτου τοῦ 1940 ἀπηύθυνε πρὸς τὴν νεότητα τῆς Ἑλλάδος ὅλων τῶν βαθμίδων τὴν κατωτέρω ὑπ' ἀριθ. 122898]302]26-10-62 ἐμπνευσμένην ἐγκύκλιον :

Ἡ ἐπέτειος τοῦ ἐθνικοῦ σαλπισματος τοῦ 1940 συμπίπτει ἐφέτος μὲ τὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν ἑνὸς ὁροσήμου τῆς νεωτέρας ἱστορίας τοῦ γένους. Ἀπὸ τὰς 5]18 Ὀκτωβρίου, πράγματι, τοῦ 1912, πρὶν ἀπὸ πενήντα χρόνια ἤρχισε μία νέα περίοδος τῆς ἀνοδικῆς πορείας τοῦ ἔθνους μας, τῆς ὁποίας ἕνας ἄλλος σταθμὸς ἦτο ἡ 28 Ὀκτωβρίου 1940.

Εἶναι καὶ τὰ δύο ἐθνικὰ γεγονότα, ποὺ ἑορτάζομεν, μορφοὶ τῆς ἰδίας ἐσωτερικῆς ἐνότητος ποὺ γράφει μὲ τὸ αἷμα καὶ τὸν πόνον τοῦ ἀνθρώπου ἡ ζωὴ καὶ ποὺ μετακλᾶται σὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ σὲ ἀνάτασιν ἡ μοῖρα τοῦ Ἕλληνος γιὰ νὰ στυλώσῃ τὴν αἰώνιαν προσπάθειαν τοῦ Γένους νὰ διατηρηθῇ, νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ νὰ κυριαρχήσῃ.

Ναί, νὰ κυριαρχήσῃ. Ἡ προσπάθεια τῆς κυριαρχίας εἶναι βασικὸν δεῖγμα τῆς ὑγείας ἑνὸς λαοῦ. Ἀλλὰ ἡ κυριαρχία δὲν προϋποθέτει τὸν πόλεμον. Ἠμπορεῖ νὰ ἐπιδιωχθῇ μὲ τὸν νοῦν καὶ μὲ τὸν μόχθον καὶ μὲ τὴν τέχνην καὶ μὲ τὴν δραστηριότητα μέσα εἰς πλαίσια εἰρήνης καὶ ἁμίλλης. Μόνον οἱ ἀτελεῖς λαοὶ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν ἁρπαγὴν ἢ στηρίζουν εἰν τὴν βίαν τὴν ἀναγκὴν τῆς κυριαρχίας. Ἀκριβῶς ὅμως οἱ λαοὶ αὐτοί, κουφοὶ εἰς τὰ καλέσματα τῆς ἱστορίας δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι καὶ οἱ εἰρηνικοὶ ἀλλ' ἄρρενωποὶ λαοὶ θὰ καταφύγουν εἰς τὰ ὅπλα διὰ νὰ ἀμυνθοῦν καὶ νὰ ἐπιτύχουν ὅ,τι ἡ διεθνὴς ἠθικὴ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἔχῃ ἤδη παραχωρήσῃ χωρὶς πόλεμον.

Ἔτσι ἔγινε καὶ τὸ 1912 καὶ 1940 Μόνον ὅταν κατέστη φανερὸν ὅτι ἡ Τουρκία ἐπρόκειτο νὰ συνεχίσῃ καὶ ὑπὸ τοὺς Νεοτοῦρκους τὴν βάρβαρον πολιτικήν της ἐναντι τῶν χριστιανικῶν λαῶν ἐξηγέρθη καὶ ἡ Ἑλλὰς καὶ εἶπε, ὅπως καὶ τὸ 1821, «Ὄχι» εἰς τὴν βαρβαρότητα τῶν ὁπεναντίων. Ἂς εἶναι τιμημένοι ὅσοι πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ἔβροντοφώνησαν τὸ «Ὄχι» αὐτό. Ἀπὸ τὸ πρῶτον ἀοχοντα τῆς Χώρας ποὺ ὑπέγραψε μὲ τὸ αἷμα του τὸ συμβόλαιον τῆς κατοχῆς τῆς Θεσσαλονίκης ἕως τὸν Γίγαντα ποὺ ἡ καλὴ μοῖρα τοῦ Ἔθνους εἶχε βάλει εἰς τὴν θέσιν τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Πατρίδος καὶ ἀπὸ τὸν Στρατηλάτην ποὺ ἐνεσάρκωνε μὲ τὸ ὄνομά του τὸ ὄνειρον τῆς μεγάλης Ἰδέας ἕως τὸν ἔσχατον φαντόρον τοῦ Σαραντοπόρου ποὺ ἀνέτρεψε τὸν πανικόβλητον δυνάστην μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν στείλῃ ἕως τὴν Κόκκινη Μηλιά.

Εἰς τὴν βαρβαρότητα ἦταν καὶ πάλιν ἀπάντησις τὸ «Ὄχι» τοῦ 1940 Τί ἂν ἡ βαρβαρότης εἶχε δυτικὴ τώρα τὴν προέλευσιν; Ὁ φασισμὸς ἀπατᾶται μίαν μορφὴν θλιβερᾶ, βαρβαρότητος. Καὶ τὸ ἔθνος ἐτήρησε φτερά. Καὶ πάλιν ἂς θυμώμαστε μὲ τιμὴν τὴν μνήμην ἐκείνων ποὺ εἶχαν τὸ θάρος νὰ εἴποῦν τὸ νέον «Ὄχι» Τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς χώρας καὶ τῶν στρατιωτικῶν μέχρι πάλιν τοῦ τελευταίου τσολιᾶ ποὺ ἐπατοῦσε τὸ Ἑλληνικὸν Ἀργυρόκαστρον γιὰ μία ἀκόμη φορά.

Ἀλλὰ ἡ μεγαλύτερη τιμὴ πρὸς τοὺς μεγάλους συντελεστὰς τῶν δύο ἐξορμήσεων ποὺ ἑορτάζομεν εἶναι ὁ σταχασμὸς ἐπάνω εἰς τὰς ἐξορμήσεις αὐτὰς καὶ τὸ δίδαγμα ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ὁ αἰώνιος ὁδηγός μας. Τὸ δίδαγμα πῶς ἀπέναντι τοῦ πολυαίωνου παρελθόντος τῆς φυλῆς μας, εἴχομεν τὸ χρέος νὰ διατηρήσωμεν εἰς τὸ παρὸν καὶ νὰ προβάλωμεν εἰς τὸ μέλλον τὸ ἔθνος μας, στηριζόμενοι εἰς ὅλα τὰ ζωντανὰ στοιχεῖα τοῦ λαοῦ μας. Ἡ διχόνοια ἡ δολερὴ ποὺ καταγγέλλει ὁ Ἐθνικός μας Ποιητὴς δὲν εἶναι μόνον ὁ διχασμὸς μεταξὺ τῶν ἀτόμων ποὺ ἀνέκαθε σχεδὸν πάντοτε, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἕως σήμερα, τὰς ἐξερμήσεις μας καὶ τὰς μετέβαλε πολλὲς φορὲς σὲ καταστροφές.

Εἶναι, ἀκόμη, ἡ ἐσωτερική μας ἀμφιβολία γιὰ τὸ μέλλον μας ποὺ εἶναι καὶ αὐτὴ μία διχόνοια δολερὴ στὴν ψυχήν μας. Ὅσον πρέπει νὰ καταπολεμήσωμεν τὸν διχασμόν, ἄλλο τόσο πρέπει νὰ κυνηγήσωμεν τὴν ἀμφιβολίαν εἰς τὴν ψυχήν μας. Καὶ κανένας ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει γι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν δημιουργίαν καὶ τὴν πίστιν εἰς τὴν δημιουργίαν. Τότε ἡ ἀμφιβολία γίνεται γόνιμη γιατὶ ξεπερνᾶ τὴν κρίσιν ποὺ στοιχειώνει τὴν κατόκρισιν καὶ τὴν ἄρνησιν τοῦ παντὸς καὶ φθάνει εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ καλυτέρου μέλλοντος ποὺ ἔχομεν ὅλοι ὑποχρέωσι νὰ δημιουργήσωμεν διὰ τὸν λαόν μας.

Σεῖς, νέοι καὶ νέαι, παιδιὰ καὶ κορίτσια τῆς Ἑλλάδος μὴ ξεχάσετε ποτὲ οὔτε τὰ κλέη τοῦ 1912 καὶ τοῦ 1940 μὰ οὔτε καὶ τὸ δίδαγμά τους Ζήτω ἡ Ἑλλάς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Ὀκ]βρίου 1961

Ὁ Ὑπουργὸς

ΓΡ. Π. ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ν. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Η ΕΝΙΑΙΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ἐν τοῖς Προτύποις τῆς Μαρασλείου Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας.

Τὰ τελευταῖα ἀντίτυπα τῆς Β' ἐκδόσεως τοῦ γνωστοῦ τούτου ἔργου τοῦ Γεωργίου Παλαιολόγου, προϊόντος πολυχρονίων πειραματισμῶν ἐν τοῖς προτύποις δημοτικοῖς σχολείοις τῆς Μ. Π. Ἀκαδημίας, παραληφθέντα, κατόπιν συμφωνίας μετὰ τοῦ ἐκδότου, πωλοῦνται εἰς τὰ κάτωθι βιβλιοπωλεῖα :

1ον) Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἑστίας Ι. Δ. Κολλάρου καὶ Σίας ὁδὸς Σταδίου 38.

2ον) Βιβλιοπωλεῖον Ἰωάννου Σιδέρη ὁδὸς Σταδίου ἀρ. 52α.

3ον) Βιβλιοπωλεῖον Ἀθανασίου Πούντζα ὁδὸς Ἐλευθ. Βενιζέλου ἀρ. 44.

Ἕκαστον ἀντίτυπον ἐκ σελ. 381 πωλεῖται ἀντὶ δρχ. ὀγδοήκοντα (ἀριθ. 80).

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΗΣ 28ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Τοῦ κ. ΔΗΜ. ΙΩΑΝ. ΠΑΠΠΑ, Διδ)λου Γ' Περιφ. Θεσσαλονίκης

Ἡ ἐπέτειος τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ ὁποία περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη μᾶς ἔδωκε ὡς ὀργανωμένο Ἐθνικὸ σύνολο τὸ μέτρο τῆς ἀξίας μας καὶ τῆς ἀρετῆς, γιορτάζεται αὐτὲς τὶς μέρες ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ λαό. Γιορτάζεται, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐκπληκτικὰ ξεσπάσματα τῆ ἐφηβείας μας, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ μεγάλες ὧρες τοῦ ἀνθρώπου, ἡ πρώτη νίκη τοῦ δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, ἡ πρώτη θρυλική ἔξοδος τῆς πολιορκημένης ἀπὸ φρικαλεότητες ἐποχῆς μας.

Χωρὶς νὰ διαπραγματευθῇ μὲ κανέναν, χωρὶς νὰ διερωτηθῇ γιὰ τὴν ἔκβαση, μὲ τὸν εἰρηνικὸ μόχθο στὰ χεῖρα του, μὲ τὴν διάθεση τοῦ καλοῦ στὴν καρδιά του, χαροδμενος, περήφανος κι' ἀποφασιστικὸς ρίχτηκε μπροστὰ ἀπὸ εἴκοσι δύο χρόνια, στὴν δίνη τοῦ μεγάλου πολέμου ὁ λαός αὐτός, ὁ λαὸς τῶν αἰωνίων ἐφήβων. Οὔτε ἡ πολιτική, οὔτε ἡ πνευματική ἡγεσία, τοῦ εἶχαν ἐμφυσήσει κανένα πολεμικὸ μένος. Ὁ λαός μας δὲν γιώριζε τίποτε ἀπὸ τὸ παιχνίδι τῆς παγκόσμιας πολιτικῆς. Γιώριζε ὅμως, πολὺ καλά, τί εἶναι ἀνθρώπινη τιμή. Καὶ ἡ 28η Ὀκτωβρίου 1940 ὑπῆρξεν ἡ ὡραιότερη πρόξη τιμῆς γιὰ τοὺς Ἕλληνες, τὸ γλυκύτερο φέγγος παρηγορίας γιὸ τοὺς ἄλλους σπαραγμένους ἀνθρώπους.

Ἡ ὑπέροχη ἀνάτασι, ὁ ἅγιος ἐκεῖνος οἶστρος τῆς εὐλογημένης ἡμέρας ἔσκισε σὰν ἐκτυφλωτικὴ ἀστραπὴ τὸ πυκνὸ σκοτάδι τῆς ἀπελπισίας, ὅπου εἶχε γκρεμιστεῖ ἡ Εὐρώπη καὶ ὅπου κατρακυλοῦσε ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα. Δὲν ἦταν ἡ μανία τοῦ πολέμου, ἢ ἦταν τὸ πάθος τῆς περιπετείας ποὺ μᾶς κυρίεψε Ἦταν ἡ συναίσθηση τῆς ἀξιοπρεπείας Δὲν σταθήκαμε ὀρθοὶ ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν πόλεμο, ἀλλὰ ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὴν εἰρήνη. Γιατί τίποτε δὲν καταλύει περισσότερο τὴν εἰρήνη, ἀπὸ τὴ διάθεση τῶν λαῶν ποὺ δέχονται νὰ ἀτιμασθοῦν. Κακὸς βέβαια εἶναι ὁ πόλεμος. Ἀλλὰ ὑπάρχει κάτι ἀκόμα πιὸ ἀκαίσιο κι' ἀπ' αὐτὸν τὸν πόλεμο. Εἶναι ἡ λάσπη ποὺ πέφτει καὶ κηλιδώνει τὶς ὁλολήψεις τῶν λαῶν ὅταν θελήσουν νὰ τὸν ἀποφύγουν θυσιάζοντας τὴν τιμή τους. Ὅταν ἡ Ἐλευθερία καὶ τὸ Δίκαιον προσβάλλονται καὶ κινδυνεύουν τότε ἡ ἐμμονὴ στὴν Εἰρήνη ἀποτελεῖ ἀνανδρία, ἀποτελεῖ ἀναξιοπρέπεια, ἀποτελεῖ ἀφιλοτιμία.

Ἔτσι ξεκίνησε κι' ἔτσι ὀρθώθηκε στὶς διαστάσεις τοῦ θαύματος ὁ ἁπλὸς καὶ ἥμερος, ὁ φτωχὸς καὶ περήφανος λαός μας, μπροστὰ ἀπὸ 22 χρόνισ, ὁ λαὸς τῶν αἰωνίων ἐφήβων. Ἔτσι ἄρχισε ἡ ἀοάγκρητη ὧρα τοῦ πολέμου τῆς Ἑλλάδας, ἡ ὧρα τῆς πάλης τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχικῆς Εὐγενείας πρὸς τὴν ταπεινὴ ἀνθρώπινη λαιμαργία, πρὸς τὴν ἀθεράπευτη ἀνθρώπινη αὐθαιρεσία, πρὸς τὴν κτηνώδη ἀνθρώπινη βία. Ἡ Ἑλλάδα δὲν πολέμησε ποτὲ γιὰ νὰ κατοκτήσῃ. Πολέμησε πάντα γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀκεραιότητά της, γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ γιὰ νὰ φωτίσῃ. Δὲν ὑπηρέτησε ποτὲ τὸν δαίμονα τῆς πλεονεξίας καὶ τῆς ἁρπαγῆς. Γι' αὐτὸ καὶ ὕστερα ἀπὸ τόσες χιλιάδες χρόνια διατηρεῖται ἀμείωτη σὲ ὁρμή, ἀκατάλυτη σὲ πνευματικὸ καὶ ψυχικὸ περιεχόμενο Γι' αὐτὸ καὶ ὄχι μονάχα αὐτὲς τὶς μέρες, ἀλλὰ σὲ κάθε ἄλλη στιγμὴ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ γεγονός, τῆς ἀξέχαστης αὐτῆς μέρας, πρέπει νὰ ἔρχεται πρὸς ἐμᾶς, νὰ ζῇ πάντα ἀνάμεσά μας καὶ νὰ μᾶς κρατᾷ Ἕλληνες καὶ ἄνδρες, ἥρωας καὶ ἀνθρώπους.

Ὁ πόλεμος ποὺ ἄρχισε στὰ βουνὰ μας τὸ 1940 ὑπῆρξεν ὁ μοναδικὸς πόλεμος ποὺ κι ἠθήκε ἀπὸ Ἀγάπη, Ὁ καθένας μας αἰσθανότανε γιὰ ἀποκλειστικὸ κίνητρο μιὰν ἀγάπη ἀπέραντη κι' ὀφιλόκερδη γιὰ τὸν τόπο του, γιὰ ὅλους τοὺς φτωχοὺς κι' ἀδικημένους τόπους, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ τόπου του, γιὰ ὅλους τοὺς κατατρεγμένους καὶ τιμίους ἀνθρώπους. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀπόφαση νὰ πεθάνῃ κανένας εἶχε πάρῃ τὸ ὑψηλό της νόημα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ παλμὸς τῆς νίκης ἦταν ἀπερίγραπτος.

Ἐμεῖς, ποὺ ὀξιωθήκαμε νὰ ζήσουμε τὶς ὧρες ἐκεῖνες καὶ τὶς συγκινήσεις ἐκεῖνες κατέχουμε κάτι ἀπὸ τὸ ρίγος τῶν μεγάλων ἡμερῶν, τῶν μεγάλων ἀγώνων, τῶν μεγάλων θυσιῶν. Μιὰ διάθεση ἡρωϊκὴ γιόμιζε τὸν ἀέρα. Μιὰ οἴοθηση τῶν πραγμάτων σχεδὸν μυθολογική. Μυστηριώδεις ἀφυπνίσεις δυνάμεων, ποὺ δὲν εἴχαμε σκεφθῆ ἔδωσαν στὸ μέτωπο ἕνα θρησκευτικὸ χαρακ ἥρα. Κάθε καρδιὰ καὶ ἡ ἁπλοϋστερη ἀκόμα ὑπῆρξεν ἕνα Ἑλληνικὸ σύμπαν. Κάθε ματιὰ εἶχε τὴν προοπτική της ὁλοκληρώσεως. Κάθε παλμὸς ἦταν μιὰ ἀπόλυτη βεβαιότητα.

Ποτὲ ἀγῶνας δὲν ὑπῆρξε τόσον πλοῦσιος σὲ λεβεντιά, τόσο καθολικὸς σὲ συναγερμό. Ἦταν ἡ ὡραιότερη Ἑλληνικὴ στιγμὴ ὁ ἀγῶνας αὐτός, ἡ στιγμὴ ποὺ μᾶς καλοῦσε, ἀφοῦ πιὰ λομπρόναμε τὴ ζωὴ τόσους αἰῶνες νὰ λαμπρόνουμε καὶ τὸ θάνατο. Καὶ γι' αὐτὸ νικήσαμε. Ἀποφασίσαμε νὰ πεθάνουμε καὶ νικήσαμε. Οἱ ἐπιδρομεῖς ἤρθαν νὰ ζήσουν σὲ βάρος τοῦ κόπου μας καὶ τῆς τιμῆς μας καὶ γι' αὐτὸ νικήθηκαν καὶ ντροπιάστηκαν. Βαθιὰ μὲς στὴν ψυχή μας ἐμφωλεύει μιὰ βεβαιότητα ποὺ οἱ ἄλλοι λαοὶ δὲν τὴν καταλοβαίνουν. Ἡ βεβαιότητα πὼς κερδίζει ἐκεῖνος ποὺ εἶναι ἕτοιμος νὰ χάσῃ, πὼς νικᾶει ἐκεῖνος ποὺ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ πεθάνῃ. Καὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν βεβαιότητα καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπόφαση βγῆκε ἡ πρώτη συμμαχικὴ νίκη στὴν Εὐρώπη, ἐνεπνεόστηκε ἡ πρώτη θετικὴ αἰσιοδοξία στὸν κόσμο κι' ἀνατράπηκε ὁλόκληρο τὸ στρατηγικὸ πρόγραμμα τοῦ Ἄξονα.

Πέρασαν ἀπὸ τὴν τιμημένην αὐτὴ μέρα, εἴκοσι δύο χρόνια. Χρόνια πυκνὰ σὲ γεγονότα κι' ὀδυνηρὲς διαψεύσεις πλήγωσαν τὴν καρδιά μας κι' ἔκαναν τὸ νοῦ μας πολλὲς φορὲς νὰ μεταμεληθῇ. Μὲ τὴν λογική καὶ τὸν ὑπολογισμὸ ἂν καθίσῃ κανένας κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς τραγικῆς πείρας τῶν γεγονότων μπορεῖ νὰ ἀναλογισθῇ καὶ ἄλλες ἀπαντήσεις στὸ φοβερὸ ἐρώτημα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου. Καὶ ὡς ἄτομο νὰ εἶναι δικαιωμένος. Βρίσκεται ὅμως, ἔξω ἀπὸ τὸν βιολογικὸ καὶ ψυχολογικὸ τόνο τῆς φυλῆς αὐτῆς, ποὺ θὰ ἦταν δεκαπλασία ἂν ἡ λογικὴ διηθύνε τὸν ψυχισμό της. Οἱ Ἕλληνες μόνο «Ὄχι» μποροῦσαν νὰ ποῦν.

Ἀλλὸ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ γιὰ νὰ στοθῇ ἡ ἀνθρωπότητα στὴ μεγάλη πολιτικὴ τῆς πορεία, γιὰ νὰ προοδεύσῃ καὶ νὰ ὑψωθῇ, δὲν ἐξαρκεῖ ὁ φρόνιμος ὑπολογισμός, δὲν ἐξαρκεῖ ἡ ψυχρὴ λογικὴ καὶ ὁ ἐπιτήδειος ἀλι-

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΟΧΙ!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ

Τοῦ κ. ΕΥΘ. ΚΑΡΑΟΥΛΗ, Διδασκάλου Δεσκάτης

Ἐν μέσῳ τῶν συγχρόνων πολεμικῶν γεγονότων, τῶν πυρετνικῶν δοκιμῶν, τοῦ Θαλασσίου ἀποκλεισμοῦ τῆς Κοῖβας καὶ τῆς ἀπειλῆς ἑνὸς νέου φοβερωτάτου παγκοσμίου πολέμου κατεστροφῆς τῆς ἀνθρωπότητας, ἡ μνήμη μου ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὰς δραματικὰς καὶ συγκλονιστικὰς φάσεις τὰς ὁποίας διῆλθε τὸ Μέτωπον εἰς τὰς χαράδρας τῆς Πίνδου κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου.

Αἱ προετοιμασίαι τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων τῆς Ἱστορικῆς ἐπετείου τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 εἰς τὰ σχολεῖα μας ζωογονοῦν ἕνα παρελθόν, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς κατὰ τὰς ὁποίας διεδραματίσθησαν τὰ Ἱστορικὰ γεγονότα, κάμει νὰ ἐκτυλίσσωντσι εἰς τὴν μνήμην μας ὅλαι αἱ παραστάσεις, ὡσὸν ζῶσαι πράξεις ἡρωϊσμοῦ τῆς φυλῆς μας.

Καὶ βλέπω μὲ συγκίνησιν:

Τὸν τορπιλλισμὸν τοῦ καταδρομικοῦ «Ἕλλη» ἔξωθι τοῦ λιμενοβραχίονος Τήνου, ποὺ ὑπῆρξε τὸ ἔναυσμα τῆς ἐκδηλώσεως μίσους τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ κατὰ τῆς Ἰταλίας· τὴν ἄφιξιν τοῦ διασωθέντος ἐπιβατικοῦ ἀτμοπλοίου «Φρίντων» εἰς τὸν Πειραιᾶ, ὅπου χαιρετίζεται ὑπὸ χιλιάδων λαοῦ μὲ ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμὸν· τὸν μὲ ζωηρότητα καὶ ἔμφασιν ἐπὶ τῆς τραπέζης γρόνθον τοῦ Ἕλληνος Πρωθυπουργοῦ Ἰ. Μεταξᾶ ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ὁποίου ἠκούσθη τὸ Ἱστορικὸν ΟΧΙ! τὸν κατέρυθρον καὶ θορυβημένον Πρεσβευτὴν τῆς Ἰταλίας Γκράτσι...

Ὅλα τὰ βλέπω ζωηρά: Ἐπιστρατεύσεις...

Τὰ ἐχθρικὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα ἀφίνουν πολλοὺς νεκροὺς καὶ τραυματίας ἐπὶ τῆς πόλεως τῶν Πατρῶν.

Χαρουγή! Ἡ ἐμίχλη εἰς τὸν Γράμμον, τὴν ὁροσειρὰν τῆς Πίνδου, τὰ ἀκραῖα Ἑλληνοαλβανικὰ φυλάκια καθιστᾶ τὴν γραμμὴν τῆς μεθορίου—τὸ πρωΐ τῆς 28ης — σκοτεινὴν καὶ αἱ πρῶται βολαὶ τῶν ὅπλων, οἱ ὁμοβρονταὶ καὶ αἱ ριπαὶ τῶν πολυβόλων σχίζουν μὲ τὰς λάμψεις των τὸν πέπλον τῆς βαθείας σιωπῆς. Πόλεμος...

Ὁ ἐχθρὸς ἐπιτίθεται καὶ ὁ Ἕλλην στρατιώτης ὁμύνεται τοῦ πατρίου ἐδάφους. Ὁ ἀγών εἶναι ἀνισος. Ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἐχθροῦ εἶναι μεγάλη Ὁ ὁπολοχαγὸς Ἀλέξ. Διάκος ἀμύνεται, πολεμᾷ ἡρωϊκῶς εἰς τὸ ὄψωμα Τοοῦκα, καθυστερεῖ τὴν διάβασιν τοῦ ἐχθροῦ καὶ τέλος θνήσκει ὑπὲρ πατρίδος.

Ἡ πρώτη μας Μεραρχία ἐορτάσκει τὸν χρόνον νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Πίνδον. Οἱ στρατιῶται μὲ πολλὰς στερήσεις, ἄνευ τροφῆς καὶ ὕδατος, μὲ μόνον τὸ ὅπλον, τὴν ξιφολόγχην καὶ φυσίγγια προχωροῦν ἐπὶ τῶν δυσπροσίτων καὶ ἀδιοβάτων πολλάκις μερῶν τῆς Πίνδου. Προχωροῦν, ἀναρριχῶνται, σύρονται ἐπὶ τῶ βράχων καὶ παρατάσσονται πρὸς μάχην. Τὴν τετάρτην πρὸς τὴν πέμπτην ἡμέραν τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος ἀρχίζει ἡ λυσσαλέα Ἱστορικὴ μάχη τῆς Πίνδου.

Ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰς ὀπωρείας τοῦ βουνοῦ τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα ἀναχαιτίζουν τὸν ἐχθρόν, ἡ ζωὴ ἀγκαλιάζει τὸν θάνατον, ἡ γῆ διψᾷ γιὰ αἷμα καὶ τὸ φῶς τῶν πυροβόλων σμίγει μὲ τὸ σκοτάδι. Σωστὴ κόλασις.

Τὰ δοξασμένα ἑλληνικὰ ὅπλα μένουν ἄσφαιρα. Τὰ πολεμοφόδια ἐτελείωσαν. Οἱ ἥρωες στρατιῶται μένουν χωρὶς τροφάς.

Εἰς τὰ χωρία τῆς Ἠπείρου δίδεται μία διαταγὴ ἀπὸ ἀοράτους δυνάμεις, μία ἐπιταγὴ τῶν γυναικῶν τῆς τρισχιλιετοῦς Ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, τῆς προμάχου Ἀθηνᾶς, ὅτι οἱ στρατιῶται μας κινδυνεύουν ἐλλείψει ὕδατος, τροφῶν καὶ πολεμοφοδίων.

Αὐτὸ ἦταν! Ἡ γυναῖκα τῆς Πίνδου ἀναλαμβάνει τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ στρατοῦ μας. Ἡ βοήθεια ἀρχίζει. Αἱ γυναῖκες τῆς Ἠπείρου, ὡς ἐκ συνθήματος, προχωροῦν ἐκ τῶν χωρίων των πρὸς τοὺς μαχομένους, μεταφέρουσαι ἐπὶ τῶν ὤμων των ὕδωρ ἐντὸς ξυλίνων βαρελίων, τρόφιμα ἐντὸς σάκκων καὶ κιβώτια πλήρη πολεμοφοδίων.

Εἶναι αἱ ἡρωΐδες γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἀφηφοῦν τὸν θάνατον καὶ τὰς κακουχίας, ἐνισχοῦν τοὺς μαχομένους καὶ συντελοῦν εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἀντίστασιν τοῦ στρατοῦ μας.

Εἶναι αἱ γυναῖκες, ποὺ μὲ τὴν κοπιωδεστάτην καὶ ἐπικίνδυνον προσφορὰν τῶν κάμουν νὰ ἀναβιοῖ ἕνα νέον «Σοῦλι», ἕνα ἄλλο «Ζάλογγον».

Ἡ προσφορὰ συνεχίζεται. Αἱ θυσίαι τῶν γυναικῶν πολλαπλασιάζονται, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἀνακόπτει τὸ δύσκολον ἔργον των, τὸν ἀνηφορικὸν δρόμον των.

Προχωροῦν!

Πολλαὶ εὑρίσκουν τὸν θάνατον ἀπὸ ἐχθρικὰς σφαῖρας καὶ βάφουν μὲ τὸ ἀγνὸν των αἷμα τὴν θρυλικὴν καὶ δοξασμένην ἑλληνικὴν γῆν τῆς ὀρεινῆς Ἠπείρου.

Ἐκεῖ ἡ γυναῖκα τῆς Πίνδου ἐχάραξεν εἰς τὰς δέλτους τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας τὴν ὑπέροχον προσφορὰν καὶ Θυσίαν. Ἐκεῖ ἔσμιξαν οἱ κλῶνοι τῆς ἐλαίας μὲ τοὺς κλῶνους τῆς δάφνης. Ἐκεῖ ἡ ἑλληνὶς γυναῖκα ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι θεματοφύλαξ τῶν ἱερῶν παραδόσεων τῆς φυλῆς μας καὶ ὅτι γνωρίζει ἐν ὥρᾳ κινδύνου νὰ ἀγωνίζεται «ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν» καὶ μὲ αὐταπάρνησιν νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας της πρὸς τὴν Μαχομένην Πατρίδα.

γμός. Χρειάζεται κάτι ἄλλο ψηλότερο. Χρειάζεται κάτι σπανιώτερο. Χρειάζεται ἡ ἀρετὴ ποὺ δὲν συμβιβάζεται μὲ καμμία σύνεση. Χρειάζεται ἡ θέληση ποὺ δὲν σταματᾶει σὲ καμμιὰ ἀμφιβολία. Χρειάζονται οἱ ἀπόλυτες χειρονομίες, οἱ ἐξωφρενικές, ἀνάμεσα στὸ σωρὸ τῶν πεζῶν πραγμάτων. Χρειάζονται τὰ ἰδεατὰ σύμβολα, οἱ μοναδικὲς ἡμερομηνίες τὰ ἐνσαρκωμένα ὁ.εἰρα καὶ οἱ ἀνανθρωπισμένοι Θεοί. Μόνο μὲ αὐτὲς τὶς δυνάμεις καταχτιέται βῆμα πρὸς βῆμα ἡ νίκη τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ἡ 28η Ὀκτωβρίου ἀπὸ τὴν ἄποψη αὐτὴ ἔχει τὴν ἀξία της γιὰ ὅλον τὸν κόσμο. Καὶ σημαίνει κάτι περισσότερο, ἀπὸ μιὰ ἀπροσδόκητη πολεμικὴ ἐπιτυχία. Σημαίνει ὅτι ἡ παλληκαριὰ ὅταν φωτίζεται ἀπὸ τὴν συνείδηση ἑνὸς λαοῦ ποὺ ἔννοεῖ νὰ μείνῃ ἐλεύθερος καὶ γνωρίζει ὅτι ἡ Ἐλευθερία ἀγοράζεται καὶ ζυγίζεται μὲ αἷμα εἶναι ἱκανὴ νὰ ταπεινώσῃ καὶ νὰ ντροπιάσῃ τὴν αὐθάδεια κάθε ἐπιβούλου ἐχθροῦ. Καὶ σημαίνει ἀκόμα, πὼς τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτοῦ τοῦ περιοδσιου λαοῦ εἶναι ἡ δραματικὴ ὁμορφιὰ καὶ τὸ ὑψηλὸ ἠθικὸ νόημα τῆς ὑπέρτατης θυσίας. Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο ἀνθρώπινο καὶ Ἑλληνικὸ δίδαγμα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Τ' ΑΘΑΝΑΤΟ 40

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΝΕΚΡΟΣ ΣΤΟ ΤΑΓΜΑ ΜΑΣ

Τοῦ κ. ΔΗΜ. ΘΕΟΛΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Διδ)ου 88ου Δημ. Σχολ ου—Ρ ὸφ

Ὅ,τι μ' ἀνησυχία παρακολουθοῦσαμε μᾶς ἔφτασε. Ὁ παράφρων ἄξων Βερολίνου—Ρώμης μὲ τὴν ἐπιτυχῆ ἐφαρμογὴ τοῦ καραυνοβόλου πολέμου πάνω στὰ δόσμοιρα κράτη τῆς Εὐρώπης, ποὺ πρῶτα εἶχαν τὴν τόχη νὰ γευθοῦν «τὴ νέα τάξι», θεώρησε κατάλληλη τὴ στιγμὴ νὰ βάλῃ βέβηλο ποδάρι καὶ στὰ αἱματοβαμμένα ἀπὸ χιλιετηρίδες δλες σὲ παντοῖες βαρβορικὲς ἐπιδρομὲς ἱερὰ κι' ἔνδοξα χῶματά μας.

Καὶ βρυχήθηκε ὁ λέων τῆς Ρώμης: «Μεριάστε νὰ διαβῶ...».

Κι' ἡ πρέπουσα ἀπάντησι σ' Ἕλληνες, συνέχεια τοῦ «Μολὼν λαβέ» ἀπὸ τοῦ Κυβερνήτη τὸ στόμα, γιὰ λογαριασμὸ ὅλων μας, ἀδιοκτόκτα κι' ἀγέρωχα ἐδόθηκε: Ὄχι! Χίλιες φορὲς Ὄχι!

Καὶ γρήγορα τοῦ ἐχθροῦ τοῦ δ πουλου τὴ φόρα κόψαμε, τὴν ἄμυνα σ' ἐπίθεσι γυρίσαμε κι' ἀρνιὰ γινήκαν μονομιᾶς ἐμπρὸς στὴ λόγχη τοῦ φαντάρου μας οἱ λόκοι, οἱ τσάκαλοι, οἱ κένταυροι κι' ὅλη ἡ σειρὰ τῶν ἀγριμιῶν του σὲ κοπάδια ἀξιολύπητα στὶς στροβύγγες μας.

Γυρνοῦμε πάντα εὐλοβικὰ καὶ ὑπερήφανα στὴν Ἔνδοξη ἐκείνη τοῦ 40 ἐποχὴ καὶ ἡ ψυχή μας πάλλεται καὶ ἡ καρδιὰ ἀπὸ ποικίλα συναισθήματα. Περνοῦν ἀπὸ τὴ μνήμη στὴ σειρὰ τὰ γεγονότα, τὰ πρόσωπα, τὸ πράγματα, οἱ νίκες οἱ θαυμαστές, οἱ θριαμβοι, οἱ καμπανιὲς καὶ τὰ πανηγυρίσματα, γυρνοῦνε οἱ πορεῖες οἱ ἀτέλειωτες, οἱ κόποι, οἱ στερήσεις, οἱ κακουχίες, ἡ πεῖνα, ἡ ψεῖρα, ὁ χειμῶνας, ὁ σκληρός, ξανάρχονται κοντὰ μας κεῖνοι ποὺ τὴν ὅστατη ἀφῆκαν καὶ πνοή.

Εἴδαν ἐκεῖ στὸ μέτωπο τὰ μάτια μου πολλὰ κι' ὁ ἴδιος γιὰ νεκρὸς ἀπὸ τοὺς γύρω μου, σὰν τραυματίστηκα βαριὰ, λογιάστηκα. Εἶδα νεκροὺς ἀμέτρητους δικοὺς μας κι' Ἰταλοὺς, πάτησα πάνω τους στὴ σκοτεινιὰ ἢ πλοῖ τους κοιμήθηκα, εἶδα σπαρμένα μέλη ἀνθρωπινὰ ἀπ' τὶς ὀβίδες, τοὺς ὅλμους καὶ τὶς ἀμέτρητες βόμβες, ἄκουσα δίπλα βογγητὰ καὶ τῆς μανούλας τὸ στερνὸ σπαραξικάρδιο κάλεσμα, ἔπεσαν γύρω μου κοντὰ στὰ ἐχθρικὰ χαρακώματα καὶ μείναν ἄταφοι μέρες ἐκεῖ στρατιῶτες καὶ συνάδελφοι ἥρωες τοῦ Τάγματος, σάπισαν καὶ κοπήκαν ἀπ' τὰ κρυοπαγήματα ποδάρια ἀμέτρητα, ὀρθώθηκε τριγύρω μας ἀπὸ τὰ βλήματα ἡ πλαγιὰ καὶ τὰ δέντρα θερίστηκαν, ἀγνώριστοι ἀπὸ τὴν πεῖνα κι' ἀπλυσιὰ μὰ στὸ καθήκον τους πιστοὶ οἱ φαντάροι μας, ὀρθὰ στὴ λάσπη τὴν ἀτέλειωτη ξεψυχισμένα κάθε βῆμα τὰ ὁποζόγια... ὅλα τῶρα γυρνοῦν στὸ νοῦ μὲ τὴν ἐπέτειο, σ' ὅλα μὲ τὴ σειρὰ γυρίζει ἡ σκέψι μου καὶ σταματᾶ χρόνο περισσότερο καὶ μὲ συγκίνησι τρανὴ σ' ἕνα νεκρό, ποὺ δάκρυσαν τὰ μάτια μου στὴν πτῶσι του. Οὔτε δικός μου ἦταν οὔτε ἀξιωματικὸς ἢ φίλος μου, οὔτε τῆς διμοιρίας μου παιδὶ μὰ κι' οὔτε κἂν τὸν ἤξερα οὔτε τ' ὄνομά του ἔμαθα. Μὰ ἦτανε στὸ Τάγμα μας ὁ πρῶτος νεκρός, ποὺ στὴν ὁρμὴ τῆς πρώτης μάχης πρῶτος μ' ἕνα «ἀέρα» ρίχτηκε καὶ πρῶτος στὸ λαιμὸ μιὰ σφαῖρα δέχθηκε τοῦ ἐχθροῦ καὶ σὰν δεντρὶ τὸν εἶδα νὰ λυγᾷ, χωρὶς μιὰ λέξη νὰ μπορέσῃ κἂν νὰ πῇ. Τὸν κλάψαμε, τὸν θάψαμε κι' ἡ ἄγνωστη μορφή του χαράχτηκε στὴ μνήμη μου χωρὶς νὰ σβήσῃ ὡς τῶρα. Σὲ μιὰ πλαγιτσα στῆς Κομπρένσκας τὰ ὀφώματα μὲ τόσους ἄλλους κεῖ καὶ πέρα κατρεροῦν τὸ δρόμο τους ἐμεῖς νὰ τελειώσουμε καὶ τὴ χαρὰ στ' ἀλότρωτα τ' ἀδέρφια μας τῆς Ἠπείρου νὰ φέρουμε. Αἰώνια ἂς εἶν' ἡ μνήμη κεῖνου κι' ὅλων τῶν ἡρῶων μας.

ΝΙΚΟΥΝ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΤΑΣ!...

Τοῦ κ. ΑΝΤΩΝ. ΜΠΕΛΕΓΡΙΝΟΥ

Διδασκάλου Ρ υ σκιᾶ — Λ ικάδος

«Ὅ,τι εἶναι ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιὰ διὰ τὸν ἄνθρωπον, εἶναι ἡ Ἑλλὰς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα».

Γκαῖτε

Ἀναμφισβήτητα, οἱ πόλεμοι εἶναι δημιουργοὶ τοῦ ἀνθρωπίνου δράματος. Παραλλήλως ὅμως θεωροῦνται καὶ σταθμοὶ πρώτου μεγέθους εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν τύχην τῶν λαῶν.

Τέτοιος σταθμὸς ὑπῆρξε καὶ ἡ τρισένδοξη—τρανὴ—ἡμέρα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940.

Δευτέρα ξημέρωνε! Μιὰ Δευτέρα ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες Δευτέρες στοὺς 19 αἰῶνες ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως καὶ στὰ 119 χρόνια ἀπὸ τὸ θαῦμα τοῦ 1821.

Ἦταν 3.10' τὴν νύχτα ἐκείνη, τὴν ἔναστρη καὶ τὴν πολύδοξη. Σ' αὐτὴ τὴν ὥρα τὴν ἐναίσιμη γεννήθηκε κρυστάλλινο στὴ δόξα καὶ στοὺς αἰῶνες τὸ ΟΧΙ! Ἀπάντησι, βγαλμένη ὡς ἀπὸ ἕνα στόμα—Βασιλιᾶ καὶ Κυβερνήτου—στὸ φάντασμα ἀνθρώπου καὶ θανάτου Γκράτσι. Κι ὕστερα; Πόλεμος!...

Δὲν εἶχε καλὰ ροδοχαράξῃ ἡ αὐγὴ καὶ τὰ παιδιὰ τῆς ΕΛΛΑΔΟΣ, ντυμένα στὸ χακί, εἶχαν δώσει τὸ παρόν. Βρέθηκαν στὴν πρώτη γραμμή, γιὰ νὰ δώσουν τὴν διβλικὴ πάλη τοῦ Γολιὰθ καὶ Δαυΐδ.

Ἤρθαν διὰ τὴν συνέχισιν τῶν ἱστορικῶν κατορθωμάτων τῆς φυλῆς των, διὰ τῶν ὁποίων, ἀναμφισβήτητα, διεδραμάτισεν ἀποφασιστικώτατον ρόλον εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν τυχῶν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἤρθαν διὰ τὴν διάσωσιν τῶν πνευματικῶν ἐπιτευγμάτων τῆς φυλῆς των, τὰ ὁποῖα ἀπετέλεσαν τὴν ἀφορμήν, τὸν φάρον καὶ τὸ δάθρον τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ὅλου τοῦ κόσμου. Νὰ ὑπερασπίσουν τὰς ἀρχὰς τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, χάριν τῶν ὁποίων πέφτουν γελῶντας καὶ πεθαίνουν ζητωκραυγάζοντες!

Ἤρθαν καὶ ἀρχικῶς ἡ ἀντίστασις των χαρακτηρίζεται ὡς ἀνοησία καὶ τρέλλα.

Χύμηξε ὁ Γολιὰθ μηχανοκίνητος καὶ φλογισμένος. Μὰ βρῆκε τὰ στήθη τὰ ἑλληνικὰ τοῦ Δαυΐδ.

Ἀναμετριοῦνται... Καὶ οἱ ὀλίγοι νικοῦν τοὺς νικητάς!...

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ 28ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Τοῦ κ. ΧΑΡΑΛ. ΠΑΡΡΑ, Διδασκάλου Ξυλοκερίζης—Κορινθίας

Ἀπὸ τὰ παλαιὰ τὰ χρόνια ἡ Ἑλλὰς ἔχει, νὰ ἑορτάσῃ πολλὰς Ἐθνικὰς ἐπετείους. Κάθε ἐπέτειος δέβαια ἔχει καὶ τὴν ἰδικήν της σημασίαν καὶ ἀναφέρεται εἰς ἱστορικὰ γεγονότα τῆς πατρίδος μας, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεγάλην Ἐθνικὴν ἀξίαν.

Μὲ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940, ἀναμιμνήσκεται καθεὶς τὰ γεγονότα τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου πρῶτα καὶ τοῦ Ἑλληνογερμανικοῦ μετέπειτα.

Ἀναμιμνήσκεται πᾶς ἄνθρωπος κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὴν περίλαμπρον νίκην τῶν Ἑλλήνων, ἡ ὁποία εἶχεν καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἰδιάζουσαν καὶ παγκόσμιον σημασίαν.

Ἡ νίκη τῆς Ἑλλάδος ἦτο ὁ προάγγελος τῆς Ἐλευθερίας καὶ νίκη συγχρόνως ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχανον τὴν ἐλευθερίαν τους, ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, καὶ ἐστέναζον κάτω ἀπὸ τὴν Γερμανικὴν κυριαρχίαν.

Ὁ νέος αὐτὸς ἱστορικὸς σταθμός, διαγγέλλει τὴν περιφρόνησιν τῶν θυσιῶν, πρὸ τῆς ἀπροκλήτου ἐπιθέσεως καὶ τὴν ἐξουθένωσιν τῆς ὑπερηφάνου ἀπαιτήσεως τοῦ Ἰταλοῦ κατακτητοῦ, μὲ τὸ θρυλικὸν ἐκεῖνο «ΟΧΙ», τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε, ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν ξέρη νὰ παραδίδῃ ἀναιμάκτως τὰ ἐδάφη της, ὅταν θέλουν νὰ τῆς τὰ ἀφαιρέσουν, ἀλλὰ ἀγωνίζεται δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν σκοπόν, τὴν διατήρησιν τῆς ἀκεραιότητός των.

Ἡ ἐπέτειος αὐτὴ κατέχει πράγματι τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὴν Ἱστορίαν, διότι κατ' αὐτήν, ἡ Ἑλλὰς κατήγαγεν ὑπερηφάνους νίκας, ἐκεῖ ὑψηλὰ εἰς τὰ δύσβατα δουνὰ καὶ ἀπρόσιτα φαράγγια τῆς ἀκριτικῆς Ἑλλάδος, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ συγκριθοῦν, μὲ ἐκείνας τοῦ 1821 καὶ πρότερον.

Ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς ταύτης ἡμέρας ἡ Ἑλλὰς ἐμπλέκεται εἰς ἕνα ἄνισον ἀγῶνα, ἐντελῶς ἀπροετοίμαστος καὶ χωρὶς νὰ διαθέτῃ τόσα σύγχρονα πολεμικὰ μέσα, ὅσα διέθετεν ὁ ἐχθρός. Ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ἐχθροῦ, εἰς ἔμψυχον ὑλικὸν ἦτο πασιφανὴς ὑστεροῦσε ὅμως σὲ κάτι ἄλλο ἀνώτερον μέσον! Τὴν ψυχήν! Ἀπὸ τὰς ἀμετρήτους στρατιὰς τοῦ ἐχθροῦ ἔλειπε ἡ ζωντάνια τῆς ψυχῆς, τὸ ἠθικὸν ὅπως θὰ ἐλέγομεν. Ἐκεῖνα τὰ βαριὰ ἅρματα καὶ τὰ κανόνια ἔπρεπε νὰ ἔχουν καὶ ἐμψυχομένους μαχητὰς καὶ ὄχι δειλοὺς κοκκορόφτερους, ὅπως ἐπιτυχῶς τοὺς ἀπεκάλουν οἱ Ἕλληνες φαντάροι.

Οἱ Ἕλληνες στρατιῶται, πιστοὶ πάντοτε εἰς τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη τῆς φυλῆς των, ξεχύνονται, κατὰ τῶν κατακτητῶν καὶ ἀποτρέπουν τὴν ὁρμὴν τῶν μηχανοκινήτων ἐχθρικῶν δυνάμεων, μὲ μόνην τὴν βροντώδη λέξιν των. Ἀέρα! Ἀέρα! Καὶ ἡ διαχυτικὴ αὐτὴ λέξις, ἀπὸ τὰς πρώτας ἐπαφάς, μετὰ τοῦ ἐχθροῦ κατέληξεν, εἰς τὸν μετὰ ἐξάμηνον, ἐπιδιωκόμενον σκοπόν, τὴν συντριπτικὴν ἥτταν τοῦ ἐχθροῦ. Τὸ ἱστορικὸν «ΟΧΙ» τῶν τότε ἀειμνήστων Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β'. καὶ πρωθυπουργοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, πρὸ τῆς Ἰταλικῆς ἀπαιτήσεως, νὰ παραδοθῇ ἡ Ἑλλάς, ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν ἀπεδείχθη περιτράνως, ὅτι ἦτο καὶ «ΟΧΙ» ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ του. Ἡ νίκη αὐτὴ τῶν Ἑλλήνων ἦλθεν σὰν μήνυμα λαμπρᾶς αἰσιοδοξίας, θάρρους καὶ ἐλπίδος, δι' ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης οἱ ὁποῖοι ἐπανεύρισκον τὴν ἀπωλεσθεῖσαν ἀναπνοήν των, ἐνθαρρυθέντες, ἀπὸ τὴν γενικὴν κατάστασιν τῆς ἐπικρατούσης ἡττοπαθείας.

Μετὰ τὴν ἥτταν τῶν Ἰταλῶν ἡ Ἑλλὰς ἐν συνεχείᾳ ἐπιτελεῖ καὶ ἕτερον θρίαμβον, πρὸ τῆς Γερμανικῆς ἀπειλῆς. Ἡ συνεχιζομένη ἀκράτητος προέλασις τῶν Γερμανικῶν σιδηροφράκτων στρατιῶν, αἱ ὁποῖαι ηὐλάκωσον τὰς Εὐρωπαϊκὰς χώρας, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης, ἐσταμάτησεν, ἐπὶ ἕνα καὶ πλέον μῆνα, διότι ἀντιμετώπιζε πλέον τοὺς ἡρωϊκοὺς ὑπερασπιστὰς τῶν ἑλληνικῶν συνόρων, τοὺς Ἕλληνας στρατιώτας. Ἐπ' οὐδ'ενὶ λόγῳ ἐπιτρέπουν τὴν εἴσοδλν τοῦ κατακτητοῦ, ἀλλὰ τελικῶς κάμπτονται, ἀπὸ τὴν ἐξαθλίωσιν τοῦ συνεχοῦς πολέμου καὶ ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων.

Ἡ μικρὰ ὅμως αὐτὴ καθυστέρησις τῆς Γερμανικῆς προελάσεως ἦτο ἄριστον ἀποτέλεσμα διὰ τὴν παγκόσμιον τελικὴν νίκην καὶ τὴν ἐκμηδένισιν τοῦ ἐχθροῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου καὶ δι' αὐτὸ ἑορτάζεται μὲ ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν καὶ ἰδιαιτέρως ἐκτιμᾶται ἀπὸ τὸ παγκόσμιον κοινόν.

ΕΞ ΑΒΛΕΨΙΑΣ

Εἰς τὸ 497 φύλλον τοῦ Δ. Βήματος ἐδημοσιεύθη ἄρθρον τοῦ κ. Ὀδ. Μπέτσου ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Ν. Δ. 2087)52 θέλει τροποποιήσεις». Εἰς τοιοῦτο ἐξ ὀβλεψίας παρεισέφρυσαν λάθη τινὰ, ἅτινα καὶ διορθοῦνται ὡς ἀκολούθως:

1) **Νὰ διαβασθῇ** «... μὲ συζύγους συναδέλφους ... ἀντὶ «... μὲ σοζύγους συναδέλφων ...».

2) **Νὰ διαβασθῇ** «Καὶ οἱ Διδάσκαλοι σύζυγοι αὐτῶν, νέοι ὄντες ... ἀντὶ τῆς «Καὶ οἱ Διδάσκαλοι νέοι ...».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 1 τοῦ Α. Ν. 1092/1938
Ἐκδότης: Διδ. Ὁμοσπονδία Ἑλλάδος
Πρόεδρος: ΔΗΜ. ΚΟΥΤΣΟΥΒΑΛΑΣ
Διεύθυνσις: Ξενοφῶντος 15α Ἀθῆναι
Προϊστάμενος Τυπογραφείου ΚΩΣΤΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ, Ψαρῶν 57 Ἀθῆναι

ΤΟ ΟΧΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Χ. ΕΞΑΡΧΟΥ
Διδασκάλου — Παιονίας

Νέα πηγὴ πνοῆς καὶ δυνάμεως εἶναι διὰ τὸ Γένος ἡ 28η Ὀκτωβρίου 1940.

Δὲν εἶναι ἕνα ἐθνικὸν γεγονός, ποὺ περιορίζεται εἰς μίαν ὁπόθεσιν ἱστορικῆς μνήμης. Εἶναι μιὰ πρᾶξις, ἀπ' ἐκείνες ποὺ ἀνανεοῦνται, γόρω ἀπὸ τὰ ἰδεώδη τοῦ Ἑλληνισμοῦ Γιὰ τοὺς ἐφήβους εἶναι μιὰ μέρα μόθου καὶ ἐθνικῆς ἐξάρσεως. Γιὰ τοὺς παλαιοτέρους, ποὺ τὴν ἔζησαν μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι, εἶναι μιὰ ἀνάμνηση, ποὺ ὅλο καὶ περισσότερο γίνεται κι' αὐτὴ μῦθος καὶ θρῦλος καὶ ἱστορία.

Τὴν μεγάλην αὐτὴν ἡμέραν, ὁ λαὸς τῶν εὐμενίδων τοῦ φωτὸς ἀπέδειξε, ὅτι εἰς κάθε κρίσιμον ὥραν τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι παρών, ἕτοιμος ν' ἁρπάξῃ τὴν σκυτάλην τῶν Ἑλληνικῶν αἰώνων καὶ νὰ ἀγωνισθῇ μὲ νεανικὴν ὁρμὴν ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ νέα αὐτὴ ἑστία τοῦ δυναμισμοῦ καὶ τῆς ὁποδειγματικῆς ἀνδρείας καθηγίασε τὴν ἔννοια τῆς Ἐλευθερίας, τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας» τοῦ Ἡροδότου, τῆς ὁποίας δύο εἶναι τὰ σκέλη,—ἡ ἄμυνα τοῦ πατρίου ἐδάφους καὶ ἡ προάσπισις τῶν ἐλευθέρων πολιτικῶν θεσμῶν.

Ἡ ἀπόφασις τῶν Ἑλλήνων ν' ἀντισταθοῦν καὶ νὰ πολεμήσουν, ἦταν ἡ συνισταμένη ὅλων τῶν ἀρετῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἦτο ἡ μάχη τοῦ πνεύματος κατὰ τῆς ὕλης καὶ τῆς ἐλευθερίας κατὰ τῆς βίας. Ἦτο τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας καὶ τῆς μέχρις ἐσχάτων ἀντιστάσεως.

Τὸ πνεῦμα τῆς περιφρονήσεως τοῦ θανάτου, τοῦ ὑπερτάτου καθήκοντος καὶ τοῦ ἡρωϊσμοῦ.

Τὸ πνεῦμα τῆς ΝΙΚΗΣ.

Τὸ πνεῦμα ποὺ συνεκλόνισε τὴν ἀνθρωπότητα, μετέβαλε τὴν πορεία τοῦ πολέμου καὶ ἔγινε σύνθημα ζωῆς καὶ φῶς, μέσα εἰς τὸ σκότος τοῦ τρόμου.

Κι' ἔτσι μὲ τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἡ Ἑλλὰς ἐκέρδισε τὴν λαμπροτέραν δόξαν τῶν νεωτέρων χρόνων.

Τὴν δόξαν ποὺ δὲν ἔχει νὰ ζηλεύσῃ τίποτε ἀπὸ τὰ κλέη τῶν Μαραθωνομάχων, ἡ γοητεία τοῦ θάμβους τῶν ὁποίων δὲν ἐλαττώνεται μὲ τὸν χρόνον, ἀλλὰ ἀνανεοῦται φωτοβόλος, ὁσάκις αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων ἀναζητοῦν πηγὰς ἐμπνεύσεως. Τὸ ΟΧΙ τοῦ 40 εἶναι παλιό, ὅσο καὶ ἡ Ἑλλάς. «Μολὼν λαβέ» εἶναι τὸ παλιό του ὄνομα, τὸ ἀρχαῖο. «Τὴν πόλιν τοῖς βαρβάροις οὐδέποτε ἐῶμεν» τὸ εἶπαν ἀργότερα στὰ Βυζαντινὰ κάστρα οἱ πρόμαχοι τῆς Βασιλίδος.

Τὸν ἴδιο λόγο στὰ φαράγγια τοῦ 21 τὸ γένος τὸν τραγούδησε μὲ ἄλλα λόγια: «Καλύτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωή...»

Εἶναι μιὰ λέξη ὥριμη, ποὺ κυλάει μαζὶ μὲ τὸ αἷμα ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά. Κι' οἱ Ἕλληνες τὴν κάνουν τραγούδι, καὶ σύνθημα καὶ θούριο καὶ αἶνο ἀναστάσιμο.

Κι' ἔτσι, μ' αὐτὴν γίνονται τροπαιοῦχοι καὶ κάτω ἀπὸ τοὺς σελαγισμοὺς τῆς αὐγῆς των, τοὺς ἀκολουθοῦν οἱ νύμφες τῶν Ἑλληνικῶν μύθων: Ἡ Πίστη καὶ ἡ Νίκη, ἡ Δόξα καὶ ἡ Ἐλευθερία.

Ἐνῶ ὁ ἐπίδρομεύς, ὁποιοσδήποτε κι' ἂν ἦταν, πάντοτε «Ἐθέρισε—κατὰ τὸν τραγικὸν—στάχυν ὀλέθρου καὶ πολυθρήνητος ὑπῆρξεν ὁ θερισμός».

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Τοῦ ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΠ. ΒΑΒΥΛΗ
Διδασκάλου δου Βόλου

Μέσα στὴν Ἑλληνικὴ ἱστορία, τὴν ἱστορία ποὺ εἶναι γραμμένη μὲ τὸ αἷμα γενεῶν ποὺ δὲν ἔπαψαν ν' ἀγωνίζωνται γιὰ τὴ Λευτεριά, ἡ 28 Ὀκτωβρίου 1940, ὑψώνεται σὰν ἱερὸς βωμός, μπροστὰ στὸν ὁποῖο δὲν ἔπαψαν νὰ ἀποκαλύπτωνται μὲ σεβασμὸ καὶ θαυμασμὸ ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι λαοί.

Ἕνας λαὸς μικρὸς σὲ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, πελώριος καὶ γιγάντιος ὅμως σὲ ψυχὴ καὶ ἀκαταγώνιστος σὲ θέλησι, ἐτίναξε κατὰ πρόσωπο τὴν ἄρνησί του νὰ ὑποταχθῇ στὶς ἀξιώσεις τῆς βίας.

Οἱ αἰῶνες ποὺ πέρασαν γνώρισαν κι' ἄλλοτε τὴν ἄρνησι αὐτὴ ποὺ τὴν ὑπαγορεύει ἡ ἀγάπη γιὰ τὴ Λευτεριά!

28 Ὀκτωβρίου 1940.

Στὴν ἡμερομηνία αὐτὴ θὰ σταματῇ στὸ ἀτέλειωτο πέρασμα τοῦ χρόνου ἡ Ἑλληνικὴ μνήμη.

Θὰ σταματῇ, γιατὶ ἡ 28 Ὀκτωβρίου 1940, ἦταν καὶ μένει ἡ μεγάλη ἡμέρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ὅλων τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων.

Ὑπῆρξε καὶ μένει πηγὴ ἐμπνεύσεως γιὰ ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ ζωντανὸ παράδειγμα γιὰ τὴ ζωή τους.

Καὶ μεῖς σήμερα μὲ τοὺς πανηγυρικοὺς ἑορτασμοὺς δὲν κάνομε τίποτε ἄλλο, σταματοῦμε ὁλόβλακα στὴν ἡμερομηνία αὐτή, γιὰ νὰ ξαναφέρουμε στὴν μνήμη μας τὶς ἔνδοξες ἐκεῖνες μέρες.

Ἦταν γλυκὲς οἱ μέρες τοῦ Ὀκτώβρη.

Χαράματα ἀκόμα ὅταν ἀκούστηκε ἡ στριγγιὰ φωνὴ τῶν σειρήνων ποὺ μετέδιδαν τὸ φοβερὸ ἄγγελμα τοῦ πολέμου. Καὶ νὰ τὸ θαῦμα! Δὲν ἀκούστηκαν κραυγὲς καὶ κλάματα, γιατὶ αὐτὰ δὲν ταιριάζουν στοὺς γενναίους. Τραγούδια καὶ ἐμβατήρια ἦταν ἡ ἀπάντησι στὴ θρηνητικὴ κραυγὴ τῶν σειρήνων. Κι' ὅμως! Ὁ κίνδυνος ἦταν τρομακτικός! Ὁ Θάνατος παραμόνευε. Κανένας ὅμως δὲν τὸν λογάριαζε. Ὅλοι γελαστοὶ καὶ χαρούμενοι ξεκίνησαν γιὰ τὸ τρομακτικὸ πανηγύρι 28 Ὀκτωβρίου 1940.

Ἡμέρα ἀξέχαστη, ἱστορική, ὡραία, ἁγία. Ἡμέρα ποὺ θὰ διαλαλῇ στὰ πέρατα τοῦ κόσμου τὴν γιγαντωσύνη τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς. Εἶναι ἡμέρα ἀπὸ τὴν ὁποία ξεκίνησε τὸ νέο Ἑλληνικὸ θαῦμα. Γιατὶ μονάχα θαῦμα μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ μέρα αὐτή. Γιατὶ μονάχα στὰ θαύματα ὑπάρχουν τέτοιες λαμπρὲς κι' ἔνδοξε νίκες. Ἡ καινοῦργια Νίκη τοῦ Δαυὶδ πρὸς τὸν Γολιάθ.

28 Ὀκτωβρίου 1940.

Ἡ μέρα τοῦ Θρυλικοῦ ΟΧΙ.

Τὸ ΟΧΙ του ἔδωσε καινοῦργια μορφὴ στὸν κόσμο.

Τὸ ΟΧΙ ποὺ ἔδειξε στοὺς ἀνθρώπους τί θὰ πῇ ἀγῶνας γιὰ τὴ Λευτεριά.

Τῇ μέρα τοῦτη κι' ἐμεῖς ταπεινό. Προσκυνητές, στεκόμαστε μὲ θαυμασμὸ μπροστὰ στὶς ἄθλες στιγμὲς τῆς μεγάλης ἐκείνης μέρας γιὰ νὰ κάνωμε ἕνα ταπεινὸ μνημόσυνο στοὺς μεγάλους μας νεκροὺς καὶ νὰ βροντοφωνήσουμε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας ὅτι μὲ τὰ προστάγματα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ποὺ δίνουν δύναμι κι' ἀνθρωπιά, θὰ προχωρήσωμε στὸ μεγάλο δρόμο τῶν ἱστορικῶν πεπραγμένων τῆς Ἑλλάδος μας ποὺ ἐπέδειξε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ὅτι εἶναι καὶ παραμένει κάτι παραπάνω ἀπὸ μιὰ Πατρίδα.

Εἶναι μιὰ ἰδέα! Μιὰ Πίστις.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ : ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ 15α – ΑΘΗΝΑΙ (Τ. Τ. 118)
ΤΗΛ. 236-547 ΚΑΙ 221.316

Ἐτησία συνδρομὴ τοῦ Διδασκαλικοῦ Βήματος . . . . . Δραχ. 50.—
Τιμὴ τοῦ φύλλου . . . . . » 1.50
Διὰ τὰς Σχολικὰς Ἐφορείας. . . . . 50.—

"DIDASKALIKON VEMA.
Organ of the Federation of Elementary Teacher's of Greece
Branch Office: 15a Xenophon St., Athens (Greece) 118

"DIDASKALIKON VIMA.
(Tribune des Instituteurs)
Organe Officiel de la Fédération des Instituteurs de Grèce
Bureaux: 15a, Rue Xénophon, Athènes (Grèce) 118

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Τὸ ἔθνος σύσσωμον, μὲ ὑπερηφάνειαν καὶ λαμπρότητα, ἑορτάζει σήμερον τὴν ἱστορικὴν ἐπέτειον τοῦ ΟΧΙ, καθ' ἣν τοῦτο ἀπέκρουσεν εἰσβολὴν παντοδυνάμων ἐχθρῶν, ἐπιχειρησάντων καταπάτησιν τοῦ ἱεροῦ τῆς Πατρίδος ἐδάφους.

Εἰς μίαν ζοφερὰν ἐποχήν, καθ' ἣν πανίσχυρα τῆς Εὐρώπης κράτη ὑπέκυπτον εἰς τὴν ὑλικὴν βίαν τοῦ "Ἄξονος, ἡ μικρὰ Ἑλλάς, καίτοι ἀπαράσκευος στρατιωτικῶς, περιφρονήσασα τὰ ὀκτὼ ἑκατομμύρια λογχῶν τῆς φασιστικῆς Ἰταλίας, συνέτριβε μόνη αὐτή, ὡς ὁ μικρὸς Δαβὶδ τὸν γίγαντα Γολιάθ, τὰς φασιστικὰς ὁρδάς, ἐνεθάρρυνε τὰ ἀπελπισμένα ἔθνη καὶ ἐσημείωνε τὴν πρώτην νίκην τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Οἱ "Ἕλληνες Διδάσκαλοι ἐκφράζουν τὴν ὑπερηφάνειάν των διὰ τὴν νίκην αὐτήν, διότι, μετασχόντες τοῦ πολέμου αὐτοῦ ὡς ἔφεδροι Ἀξ)κοὶ ἢ Ὁπλῖται, ἠγωνίσθησαν μὲ γενναιότητα εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, ὡς ἀποδεικνύουν αἱ ἑκατοντάδες τῶν πεσόντων ἢ ἡκρωτηριασμένων ἐξ αὐτῶν.

Κατὰ τὴν σημερινήν, ἰδίᾳ, κρίσιμον ἐποχὴν εἶναι ὑπέρποτε ἄλλοτε ἀναγκαία ἡ ἔξαρσις τῆς σημασίας τῆς ἡμέρας αὐτῆς, διὰ νὰ ἀποθαρρύνῃ τοὺς ὀνειροπολοῦντας κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ κατακτητικὰ σχέδια τῶν ὁποίων δὲν εἶναι καὶ τόσον εὔκολον νὰ πραγματοποιηθοῦν, ὡς οἱ ἴδιοι νομίζουν.

Διότι ἡ ἡμέρα αὐτὴ μένει καὶ θὰ μένῃ ὡς ἕνα φωτεινὸν μετέωρον ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἱστορίαν, διὰ νὰ καθοδηγῇ πάντοτε ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντός των.

Ἀκόμη ἡ ἡμέρα αὐτὴ θὰ ὑπενθυμίζῃ εἰς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς τὰς μεγάλας ὑποσχέσεις των περὶ «δικαιώσεως τῆς Ἑλλάδος», τὰς ὁποίας ἐλησμόνησαν τὴν ἑπομένην τῆς τελικῆς νίκης ἀνεχόμενοι οὗτοι μέχρι σήμερον, παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον δίκαιον, νὰ στενάζουν ὑπὸ τὸν βαρὺν ζυγὸν τοῦ Ἀλβανοῦ σατραπίσκου, οἱ ἀδελφοί μας Βορειοηπειρῶται.

ΟΙ ΒΟΗΘΟΙ ΤΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

Καὶ ἄλλοτε ἡ στήλη αὕτη ἠσχολήθη μὲ τοὺς βοηθοὺς τῶν γραφείων τῶν κ. κ. Ἐπιθεωρητῶν καὶ ἐπανέρχεται διότι πολλὰς ἐνοχλήσεις ἔχει ἐκ μέρους διαφόρων Συλλόγων διὰ τὸ θέμα τοῦτο.

Παράπονα διατυποῦνται, ὅτι δὲν ἐφαρμόζονται αἱ διαταγαὶ τοῦ Ὑπουργείου καὶ παραμένουν, ὡς βοηθοὶ ἢ ἐκκαθαρισταί, νέοι συνάδελφοι, οἱ ὁποῖοι μετετέθησαν, βάσει εὐεργετικῶν νόμων, ἵνα προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὰ Σχολεῖα τῶν Κέντρων.

Πολλοὶ ἐκ τούτων ἔχουν μετεκπαίδευσιν καὶ δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ γίνωνται γραφεῖς καὶ νὰ μὴν ἐργάζωνται εἰς τὰ Σχολεῖα, ὅπου διὰ τῆς ἐπιμορφώσεως τῆς ὁποίας ἔτυχον θὰ γίνουν οἱ φορεῖς καὶ τῶν νεωτέρων μεθόδων πρὸς ὠφέλειαν καὶ τῶν ὑπολοίπων συναδέλφων των.

Προκειμένου μάλιστα διὰ τὰς πόλεις τῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, ὅπου ἰσχύουν οἱ Β' πίνακες μεταθετέων νέων συναδέλφων, αἱ ἐπικρίσεις εἶναι πλέον ἢ αὐστηραί, διότι οἱ πίνακες οὗτοι ἐγένοντο ἵνα ἐπανδρωθῶσι τὰ Σχολεῖα μὲ νέους συναδέλφους καὶ οὐχὶ διὰ νὰ ἀποσπῶνται οὗτοι ὡς βοηθοὶ ἢ γραφεῖς τῶν Ἐπιθεωρητικῶν Γραφείων.

Ἂς προσέξουν, λοιπόν, οἱ ἁρμόδιοι ὥστε νὰ ἐφαρμόσουν ἐπακριβῶς τὴν ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου, διὰ νὰ λείψουν τὰ δίκαια παράπονα, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ μὴ θελήσουν διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ νὰ κλονίσουν τὴν ὕπαρξιν τοῦ Β' πίνακος μεταθετέων εἰς τὰς μεγάλας πόλεις.

ΘΛΙΒΕΡΑΙ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὸ ἔτος 1951 ἐψηφίσθη ὁ Δημοσιοϋπαλληλικὸς Κῶδιξ καὶ ἐγκαίρως ἅπασαι αἱ Ὑπηρεσίαι ἀνεμόρφωσαν τοὺς Ὀργανισμούς των, προσαρμόσαντες τούτους πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Κώδικος, ἐξέδωκαν δὲ καὶ τὰ σχετικὰ Διατάγματα περὶ κατανομῆς τῶν θέσεων εἰς κατηγορίας καὶ βαθμοὺς καὶ ἐντάξεως τοῦ προσωπικοῦ των εἰς τὰς θέσεις ταύτας. Τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας, κατὰ μοναδικὴν ἐξαίρεσιν, οὐδόλως ἠσχολήθη μὲ τὴν ἀναμόρφωσιν τοῦ Ὀργανισμοῦ τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας του, ἐδέησε δὲ μόνον, μετὰ 7ετῆ ἀδικαιολόγητον καθυστέρησιν, ἤτοι τὸν Ἰούνιον 1958, νὰ καταρτίσῃ τὸ Διάταγμα κατανομῆς τῶν θέσεων εἰς κατηγορίας καὶ βαθμοὺς καὶ νὰ ἐντάξῃ τὸ προσωπικόν του.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1959 ἐδημοσιεύθη ὁ Νόμος 3925 «περὶ Ὑπουργείων καὶ Ὀργανισμῶν τῶν Δημοσίων Πολιτικῶν Ὑπηρεσιῶν» διὰ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ὁποίου ὡρίζετο, ὅτι ἐντὸς ἔτους ἔδει νὰ καταρτισθῶσι, διὰ Β. Διαταγμάτων, οἱ Ὀργανισμοὶ τῶν Κεντρικῶν καὶ Περιφερειακῶν Ὑπηρεσιῶν τῶν Ὑπουργείων. Ἅπαντα τὰ Ὑπουργεῖα ἐγκαίρως ἐξέδωκαν καὶ ἐδημοσίευσαν τὰ Β. Δ. (Ὀργανισμούς των). Τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ πάλιν ἠδράνισε καὶ ἐνῷ παρῆλθον ἤδη 4 ἔτη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀνωτέρω Νόμου, δὲν εἴδομεν εἰσέτι εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τὸ οἰκεῖον Β. Δ. «περὶ Ὀργανισμοῦ τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας».

Οὕτω, τὸ προσωπικὸν τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας ἐξακολουθεῖ νὰ διέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ πρὸ 25ετίας, ἀπηρχαιωμένου ἤδη, Ὀργανισμοῦ τοῦ ἔτους 1937 (Α. Ν. 782)1937 συμπληρωθεὶς διὰ τοῦ Α. Ν. 1779)59).

Ἀλλὰ ἐρωτᾶται: Ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω θέματος τί ἔχουν νὰ μᾶς ἀπαντήσουν οἱ ἁρμόδιοι;

ΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ

Ἀποδεχόμενος ὁ Διδ)λος τὸν διορισμόν του, ὡς καὶ πᾶς ἄλλος ὑπάλληλος, προβαίνει εἰς τὴν ὑπογραφήν, οἱονεί, ἑνὸς συμβολαίου, περιέχοντος τὰς ὑποχρεώσεις ἑνὸς ἑκάστου τῶν συμβαλλομένων, τοῦ Κράτους καὶ τοῦ διοριζομένου εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν.

Συμβόλαιον δὲ πανίσχυρον ἀποτελοῦν οἱ Νόμοι, τὰ Διατάγματα καὶ αἱ λοιπαὶ Διατάξεις, αἱ ὁποῖαι καθορίζουν λεπτομερῶς τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ προσλαμβανομένου, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ προσλαμβάνοντος ἀπέναντι τοῦ ὑπαλλήλου του ὡς πρὸς τὰς ἀποδοχάς, προαγωγάς, μεταθέσεις κ.λ.π.

Τελευταίως ὅμως συμβαίνει τὸ ἑξῆς ἄτοπον: Πᾶσα ἀπαίτησις, νόμιμος καὶ δικαία πάντοτε, τοῦ Διδασκάλου, θεωρεῖται ἀπαράδεκτος καὶ ἐκπρόθεσμος ἐπὶ τῇ καθυστερήσει, ἔστω καὶ μιᾶς ἡμέρας, τῆς ὑποβολῆς της. Ἀντιθέτως, ὅμως, ἔχει καταστῆ μόνιμον τὸ φαινόμενον μακρᾶς καθυστερήσεως πάσης Διοικητικῆς πράξεως, ἀποβλεπούσης εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς καταστάσεως τοῦ Διδασκάλου.

Μεταθέσεις, ἐπὶ παραδείγματι, βραδύνουν νὰ δημοσιευθοῦν ἐνῷ τὸ σχολικὸν ἔτος ἤρχισε καὶ οἱ Διδ)λοι δὲν γνωρίζουν εἰς ποῖον σχολεῖον ἢ καὶ περιφέρειαν θὰ μεταβοῦν, πολλάκις τοὺς διακόπτεται καὶ ἡ μισθοδοσία των καὶ, ἴσως, ἐργαζόμενοι, εἰς μίαν περιφέρειαν, ἐξα-

Η ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΟΧΙ

ΠΙΣΤΟΙ ΕΙΣ ΤΑ ΙΔΑΝΙΚΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΜΑΣ

Τοῦ κ. ΔΙΑΜΑΝΤΗ Δ. ΡΗΝΑ, Διδασκάλου Σάμου

«... Κι' εἶπες: «Μικρὴ κι' ἂν εἶμαι, ἡ δύναμή μου ἀπέραντη εἶναι, γιατί μὲ στηρίζουν οἱ Θεῖοι Ἕλληνές μου, οἱ πρόμαχοί μου».

Σωτάρης Σκίπης «Στὴν Ἑλλάδα»

Σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ ἔθνος ἐδόθη ὁ τρισένδοξος ρόλος νὰ καταισχύνῃ κάθε φορὰ τοὺς Μεγάλους καὶ τοὺς ἰσχυροὺς, ποὺ μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν ὁλική τους δύνσμι, νομίζουν ὅτι ἠμποροῦν νὰ ποδοπατοῦν ἀτιμώρητα, τὶς ὑψηλὲς καὶ ἠθικὲς ἀξίες ποὺ ἀποτελοῦν τὰ Θεμέλια κάθε ἀνθρώπινης ζωῆς.

Ἡ καταισχύνη αὐτὴ ὑπῆρξε διὰ τοὺς ἐχθροὺς μας ἀνωτέρα κάθε προσδοκίας, τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940, ὅπου ἡ ὑψηλή, κατὰ τὸν Κάλβον, φύση τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἐθαυματούργησεν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν. Τὸ κατσματωμένο κορμὶ τῆς Ἑλλάδος ἐντόθηκε τὸν ἀστραφτερὸ μανδύα τῆς δόξης, μιᾶς δόξης ποὺ μπόρεσε ἰσάξια νὰ σταθῇ στὸ ὄψιστα κορυφώματα τῆς λαμπρᾶς ἱστορίας μας.

Ὁ ἀντίλαλος τῆς νίκης τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ὑπῆρξεν τεράστιος. Ἔλαβε τέτοιες διαστάσεις, ποὺ ἔγινε οἰκουμενικός, παγκόσμιος. Ἡ ἐθνική μας ψυχὴ στεφανωμένη φαντασμαγορικὰ καὶ πλούσια μὲ ἀκατάλυτες ἠθικὲς ἀξίες, ἔγινε παντοδύναμος καὶ ὡς πόρινη ρομφαία διέλυσε τὴν ὅλην, ἡ ὁποία μὲ τὸ φάσμα τοῦ ὄγκου θέλησε αὐθαίρετα νὰ ἐπιβληθῇ.

Ἡ νίκη τοῦ πνεύματος ἐφεγγοβόλησε καὶ πάλιν πλούσια καὶ ὡς ἀστὴρ πρώτου μεγέθους, διέγραψε μ' ἀνεξίτηλα ἴχνη τὸν δρόμο ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθοῦν οἱ λαοί, ἂν θέλουν νὰ ζοῦν ἐλεύθεροι. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ νίκη δὲν μᾶς ἐγκατέλειψε ποτέ. «Ὅταν ἡ ἀρχαία τέχνη τοῦ γλυφάνου—ἔγραψε εἰς ἕνα ὡραῖον του ἄρθρον ὁ Μ. Αἰλιανὸς—μᾶς ἐχάραζεν τὴν Ἄπτερον Νίκην—ἄπτερον, διὰ νὰ μὴ μπορῇ πιὰ νὰ πετάξῃ καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἱερή μας γῆ, ἀλλὰ νὰ μᾶς μείνῃ σὰν παντοτεινὸ δῶρο τῶν Θεῶν—νὰ εἶχε προμαντεύσει ἄραγε τὰ παπρωμένα τῆς μεγάλης αὐτῆς φυλῆς; Ὅτως καὶ ἂν εἶναι ἡ θαυμασία αὐτὴ ἐμπνευση ἐδικαιώθη ἀπὸ ἱστορία εἴκοσι πέντε συναπτῶν αἰώνων».

Ἡ Ἑλλὸς ὑπῆρξε πάντοτε ὀλιγάνθρωπη, δὲν ἔγινε ποτὲ μεγάλη κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν μαζῶν ἀλλὰ ὑπῆρξεν πάντοτε μεγάλη διότι εἶναι μέγεθος πνευματικὸν καὶ ἠθικόν. Καὶ τὸ μέγεθος τοῦτο εἶναι ἡ δύνομίς της. Δὲν παράγει ἄνθρακα, οὔτε σίδηρον, παράγει μόνον κατ' ἐξοχὴν ἀνθρώπους, φορεῖς ἀξιῶν τοῦ πολιτισμοῦ. Δὲν ἁπλώνεται εἰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις ὅπως ἁπλώνονται ἄλλοι λαοί, ἀλλὰ ἐργάζεται κατ' ἔντασιν καὶ οἰκοδομεῖ πολιτισμόν. **Πρῶτοι οἰκοδόμοι οἱ Διδάσκαλοι.** Πιστοὶ εἰς τὰ ἰδανικὰ τῶν προγόνων μας, κρατοῦμε ὑψηλὰ τὸν πυρσὸ τοῦ πνεύματος καὶ διαποτισμένοι καὶ ἀπὸ τὰ αἰώνια χριστιανικὰ ἰδεώδη, μεταδίνομε τὴν φλόγα του στὴ νέα γενεά, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ σταθῇ ἰσάξια σημαιοφόρος τῶν ἀκαταλύτων ἐθνικῶν μας ἀξιῶν.

Εἴμεθα ἔθνος ἀγωνιστικόν. Δὲν ὑπῆρξε περίοδος τῆς ἱστορίας, κατὰ τὴν ὁποίαν νὰ μὴν ἐκρίνετο αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ ὕπαρξίς μας. «Ἐὰν οἱ προγονοί μας δὲν εἶχαν βαθεῖαν ἐθνικὴν συνείδησιν, τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος θὰ εἶχεν πρὸ πολλοῦ παρασυρθῆ ἀπὸ τὸν χείμαρρον τοῦ χρόνου. Ὁ ἔντονος ἐθνισμὸς δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας δὲν εἶναι οὔτε κοινὴ οἴησις, οὔτε τυχαία ἰδιοτροπία. Εἶναι βιολογικὴ ἀνάγκη» (κ. Τσάτσος).

Σήμερα ἰδίως ὅπου ἡ πατρίς μας βάλλεται ὅπουλα, ἀλλὰ συστηματικῶς ἀπὸ ὅμορα ἐχθρικὰ κράτη, ἀνακοινοῦντα ἀνύπαρκτα ζητήματα καὶ ὅπου παρεισφρέουν καὶ ζητοῦν ἔδαφος γιὰ τὴν ἀνάπτυξίν των, σκέψεις ποὺ εἰς τὴν πρᾶξίν των κατατείνουν εἰς τὸν ἀφανισμὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ ἐθνισμὸς καὶ ὁ ἐθνικὸς τόνος εἰς τὴν παιδείαν μας, ἀποτελεῖ διὰ τὸ ἔθνος μας ὅλως εἰδικὴν ἀλλὰ καὶ πρωταρχικὴν ἀνάγκην. Εἶναι ἀδύνατον νὰ μᾶς δώσουν φῶς πρόσκαιροι ρομαὶ καὶ θεολογίαι συρμοῦ ποὺ σήμερον χειροκροτοῦνται καὶ ἀδριον ἐπικαλόπτονται ἀπὸ ἄλλες ὁμοιες. Τὸ φῶς θὰ μᾶς τὸ δώσουν μόνον οἱ ἀκατάλυτες ἰδέες τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Μόνον μὲ αὐτὰς ὁδηγοὺς θὰ μπορέσωμεν νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὸ βάθος ἐκεῖνο, διὰ νὰ ἐδραιώσωμεν πεποιθήσεις ποὺ καθίστανται ἄτρωτες ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς τῶν χαλεπῶν καιρῶν ποὺ διανύομεν.

«Ἡ Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἱστορία ἀνόδων καὶ πτώσεων, χωρὶς ποτὲ οἱ Ἕλληνες καὶ εἰς τὴν πτῶσιν των ἀκόμη νὰ χάσουν ἀπὸ τὴν ὀπτικὴν γωνίαν τὰ μεγάλα ἰδανικὰ ὑπὲρ τῶν ὁποίων μάχονται. Τὸ ἔθνος ἐρρίφθη πολλάκις εἰς τὴν Θάλασσαν Ἀλλ' ἡ Δίκη, ἡ σύνθρονος τοῦ Διός, δὲν ἐπέτρεψε ποτὲ νὰ βυθισθῇ. Ἀνεδόθη μὲ κόπον καὶ μόχθον μὲ τὴν ὀδύνην τῶν ἐκλεκτῶν, ἀλλὰ πάντοτε ἀνεδόθη».

28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Τοῦ κ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣΨΩΙΝΟΥ

Ἀντιδρόου Διο. Συλλόν Λακωνικῆς

Γέμισε πάλι σήμερα ὁ ἑλληνικὸς οὐρατὸς ἥλιο. Ἥλιο φῶς καὶ χαρμόσυνους ἦχους.

Ἡρωϊκὰ τραγούδια, ἐμβατήρια πατριωτικά, πηγαῖος ἐνθουσιασμός. Ἐσωτερικὸς ἐνθουσιασμὸς πανάρχαιος ἀνεβαίνει σιγὰ - σιγά, τοράζει τὶς ρίζες μας, ξυπνᾶ μέσα μας τὴν ἱερότητα τῆς πάτριας γῆς, καὶ τοῦ ἀνθρώπου της τὴν αἰωνιότητα.

Ξαναζῆ τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν γίνεται ἔξαρση, τὸ μέλλον Ἐλπίδα. Ἐλπίδα καὶ ὄνειρο.

28η Ὀκτωβρίου 1940. Ἡ Φυλὴ ἀφυπνίζεται καὶ ἀντλεῖ παραδοσιακὲς ἀτέλειωτες δυνάμεις. Προσιοθέτεται πίκρα, πόλεμο, αἷμα... Γεύεται περασμένων αἰώνων ἱστορικὴ ζωὴ καὶ τὴν κάνει σήμερα. Ἕνα σήμερα ἀτόφιο βιολογικὰ καὶ πνευματικὰ μὲ τὸ χθές.

Πλημμύρισε τὴν Ἑλλάδα, τὴ γῆ καὶ τὸν ἄνθρωπο, ἡ αἴσθησι τοῦ χρέους. Ἡ οἰκογενειακὴ προστασία, τῶν ἐφέστιων ἱερῶν καὶ ὁσίων ἡ διαφύλαξη, τῆς ἀγαπημένης γῆς ἡ σωτηρία, νίκη ἢ Θάνατος.

Ἡ Ἑλληνικὴ πατρίδα γκρίζα βουνά, γαλάζιες θάλασσες, γυμνοὶ βράχοι, ἄνθρωποι, ὅλα τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940 σωπάσανε. Μιὰ στιγμὴ σωπάσανε ν' ἀκούσουν κάποιες πανάρχαιες μυστικὲς φωνές. Σαλέψανε οἱ ἀθάνατες ψυχὲς κι' ἀποκριθήκανε. Ὕστερα γίνανε ὅλα μιὰ φωνή, μυριόστομη κι' ἀθάνατη φωνή, ποὺ ξάφνιασε τὸ κόσμο. Φωνάξανε τὸ ΟΧΙ.

Ὕστερα φορτωθήκανε τραῖνα, αὐτοκίνητα, μουλάρια, γέμισε ἡ Ἠπειρος γαλάζιο χρῶμα, σκόνη κι' ἀνθρώπους. Ἄρχισε ὁ πόλεμος. Ἕνας πόθος φλόγιζε τοὺς δικοὺς μας. Ν' ἀνταμώσουνε τὸν ἐχθρὸ καὶ νὰ χτυπηθοῦν μαζί του.

Σὰν τρελλοὶ πολεμήσανε οἱ δικοί μας τοὺς Ἰταλοὺς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Οἱ ἀλησμότητες ἐκεῖνες γυναῖκες τῆς Πίνδου.

Σὲ λίγες μέρες διώξαμε τὸν ἐχθρὸ ἀπ' τὸ Ἑλληνικὸ ἔδαφος. Ἤρθε μετὰ ὁ Χειμῶνας. Ἕνας βαρὺς Ἠπειρώτικος Χειμῶνας. Πέφτει σιωπηλά, ὅπουλα τὸ χιόνι, φορτώνει κάμπους καὶ βουνά, μαρμαρώνει ὁ κόσμος. Ἀκούγεται δαιμονισμένο τὸ μοῦγκρισμα τοῦ κανονιοῦ, καὶ τὸ σύνθημα ΑΕΡΑ, σαρώνει τὸ στρατὸ τῶν ἐνόχων. Προχωροῦν θαρρετά, καρτερικά, κι' ἀγναντεύουν σιωπηλὰ τὴ θάλασσα. Ἐκεῖ λογαριάζουνε νὰ θάψουν τοὺς εἰσβολεῖς. Στοὺς κόλπους τοῦ ὄγρου στοιχειοῦ νὰ λυτρώσουν τὸ πάθος τους.

Οἱ Ἑλληνικὲς πόλεις τῆς Β. Ἠπείρου, πέφτουν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας Πατρίδας. Δάκρυα χαρᾶς χύνονται καὶ νὰ παγώνουνε τὸ χιόνι δίπλα στὸ ζεστὸ αἷμα.

Χιόνι, δάκρυα, κ' αἷμα, τὸ 1940 γίνονται σύμβολα. Ἡ πονεμένη ἐκείνη Ἑλληνική γῆ, γνώρισε τότε, ἀλησμόνητες μέρες ἐθνικῆς αἰσθησης καὶ Χαρᾶς. Στὶς σκοτεινὲς μέρες τῶν δεινῶν της σήμερα, ζῆ μαζί μας σιωπηλὰ, ἀλλὰ ἔντονα, τὶς ἀνσμνήσεις ἐκεῖνες, τὶς ἀξέχαστες μέρες τῆς λευτεριᾶς.

Στὴ μεγάλη μας σημερινὴ ἐθνική γιορτή, ἐμεῖς ἀκοῦμε τραγούδια, τὸ μπόνα, χαρά. Οἱ ἀδελφοί μας Βορειοηπειρῶτες τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς τους. Μιᾶς καρδιᾶς γεμάτης ἀπὸ Ἑλλάδα κι' ἐλπίδα. Ἐλπίδα γιὰ τὴ λευτεριὰ τῆς πολυαγαπημένης τους γῆς, ἐλπίδα γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς σκληρῆς τους μοίρας,

Ἔγινε πάθος φλογερὸ ὁ πόλεμος σὲ τοῦτο τὸν τόπο, καὶ ἡ ζωὴ ἀνε-

κολουθοῦν νὰ πληρώνωνται ἀπὸ ἄλλην διότι ἄνευ ἐπισήμου ἐγγράφου δὲν χορηγεῖται φύλλον διακοπῆς μισθοῦ.

Πίνακες προαγωγῶν συντάσσονται, ἀλλ' ἡ δημοσίευσίς των καθυστερεῖ καὶ οὕτως ἡ ἐκτέλεσίς των ἄρχεται μετὰ ἑξάμηνον ὅλον ἀπὸ τῆς προθεσμίας, τὴν ὁποίαν ρητῶς βασικαὶ διατάξεις καθορίζουν.

Πλεῖστοι ὅσοι συνάδελφοι δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τοὺς πίνακας προακτέων, ὡς μὴ συμπληρώσαντες, μέχρι 31ης Δεκεμβρίου, τὴν ἀπαραίτητον τριετίαν εἰς τὸν τελευταῖον βαθμόν, διότι προϊστάμενοί των ἐβράδυναν τὴν ἀποστολὴν τῶν πρακτικῶν προαγωγῆς των καὶ οὕτω καθυστέρησεν, ἐπὶ ἕνα ἢ καὶ δύο μῆνας, ἡ δημοσίευσίς των εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀναμένουν τὴν ἑπομένην διετίαν διὰ νὰ συμπεριληφθοῦν εἰς τοὺς πίνακας.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλείστων ἄλλων ζητημάτων παρουσιάζονται ὁμοιαι περιπτώσεις μέ, ἄλλοτε ἄλλας, παραβιάσεις προθεσμιῶν ζημιουμένου κατ' οὐσίαν πάντοτε μόνον τοῦ Διδασκάλου.

Ἡ Διοίκησις νομίζει ὅτι ἡ παράτυπος αὐτὴ κατάστασις, ἀποβαίνουσα, ὡς εἴπομεν πάντοτε εἰς βάρος τῶν συμφερόντων τῶν Διδασκάλων καὶ τῆς ἀπερισπάστου προσηλώσεώς των εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των, εἶναι τελείως ἀπαράδεκτος καὶ πρέπει νὰ εὑρεθῇ τρόπος τηρήσεως τῶν προθεσμιῶν.

Εἶναι καιρὸς νὰ ἀποκτήσῃ ὁ Κλάδος αἴσθημα δικαιοσύνης καὶ ἀσφαλείας καὶ ν' ἀποκατασταθῇ ἐν αὐτῷ ἡ ἐμπιστοσύνη του πρὸς πάντας τοὺς προϊσταμένους καὶ πάσας τὰς ὑπηρεσίας.

Ἀρίστη δὲ εὐκαιρία πρὸς τοῦτο νομίζομεν ὅτι εἶναι, διὰ τὴν περίοδον αὐτὴν τῆς συντάξεως τῶν πινάκων προακτέων, ἡ τήρησις τῶν προθεσμιῶν τόσον ὡς πρὸς τὸν χρόνον συντάξεως, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὸν τοιοῦτον δημοσιεύσεώς των εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Μόλις ἐκυκλοφόρησε

Ο ΝΕΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΓΕΩΦΥΣΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ

Εἰς τὸ στὺλ τῶν Γεωγραφικῶν Διαμερισμάτων Ἑλλάδος

Διαστάσεως 1,80 × 120. Πανόδετος, ἕτοιμος πρὸς ἀνάρτησιν δραχ. 200.

Ἀνάγλυφος μορφὴ τοῦ ἐδάφους—φωτοσκιάσεις ὀρέων—πλήρη καὶ ἠλεγμένα γεωγραφικὰ στοιχεῖα — ἐμφάνισις καλλιτεχνική.

Ἔκδοσις Κόντου — Φυλακτοῦ

Σταδίου 31—Ἀθῆναι (122)

Κοινωνικὰ

Τοὺς δώσαντας ὁμοιβαίαν ὑπὸ σχεσιν γάμου Μαρσίλιαν Μαλοῦκου, διδασκάλισσαν Γαρδικίου Β'. Φθιώτιδος, μετὰ τοῦ Κωνίνου Καλτσᾶ, δικαστικοῦ ὑπαλλήλου Λαμίας, συγχαίρομεν θερμῶς, εὐχόμενοι πᾶσαν εὐτυχίαν καὶ ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Ἡ Διοίκησις τῆς Δ.Ο.Ε.

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

Καταχωροῦνται κατωτέρω παραιτήσεις Διδασκάλων καὶ Νηπιαγωγῶν δημοσιευθεῖσαι εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 274(19)10)62 Τεῦχος Γ' Φ. Ε. Κ.

Ἀντωνίου Ἀρβανίτη, Παναγιώτου Σπυροπούλου, Γεωργίου Καρκούλια, Ἐμμανουὴλ Γεωργιουδάκη, Κων)νου Καραγκούνη, Ζήση Χατζηγιάννη, Ἡρακλέους Γουργούση, Εὐστρατίου Ἀβαλιώτου, Νικολάου Σεβαστοῦ, Ἰωάνου Αἰκατερινιδου, Κων)νου Παπανικολάου, Ἀλεξάνδρου Μητσάκη, Γεωργίου Πανέτσου, Βασιλείου Τζηβέλλα, Νικολάου Πατσιούρα, Θεμιστοκλέους Χατζηδιάκου, Δημητρίου Σπανοῦ, Χαριλάου Τριανταφύλλου, Παρασκευῆς Σούρλα, Παρασκευῆς Μαργιόλου, Γιασεμῆς Χρήστου, Ἄννης Παπουτσάκη, Οὐρανίας Παπασυννεφάκη, Φωτεινῆς Χαραλάμπους, Πηνελόπης Παντελάκη, Αἰκατερίνης Παγούνη, Ἀντωνίας Βέλλα, Βασιλικῆς Παπαδοπούλου, Χαρικλείας Ἀνδρῆ, Φιλομήλας Παπαδοπούλου, Ἐλένης Μελαχροινοῦδη, Δήμητρος Λούντζη, Ἄννης Κόντη, Στέλλας Κασιμάτη, Ἀλεξ. Μπαρα, Ἀγγέλ. Κεσσανλῆ Δοέμπαλη, Σταματίας Διακοσάββη, Εὐτυχίας Ράπτου, Ἀφροδίτης Γαβρίλη, Μαρίας Γεωργοπούλου, Ἐλένης Καλλιοτζῆ, Ἀγαθονίκης Ἀγγελίδου, Ἀργυρῶς Χριστοδουλάκη, Χριστίνας Φεκίτσα, Μαρίας Παπαμιχαήλ, Ὄλγας Τραϊνοῦ, Φανῆς Βελταδώρου, Ἀποστόλου Αἰκατερινάρη, Χρήστου Σταργιαννοπούλου, Ἐλένη Ζερβοῦ, Βασιλειάδκη Ἰωάννου, Εὐσταθίας Μούτσου, Ἀντωνοπούλου Ἀντωνίου, Ἀσημακοπούλου Ἐλένης, Μαρίας Βουτυρᾶ, Γραφειάδου Στυλιανῆς, Θεοδωρακοπούλου Παναγ., Δημητρίου Κατσαντώνη, Κατσαλίδου Ἀφροδίτης, Καρυώτου Μαρίας, Κακίση Ἰωάννου, Μιχαηλίδου Ἄννης, Μάγλου Ἀνασταστάσας, Μπαλτζῆ Δήμητρος, Μαστοράκου, Παναγιώτου, Νικολαροπούλου Ὄλγας, Ροδοπούλου Πίτσας, Ἀριστοτέλους Πεκλάρη, Σακκᾶ Γεωργίου, Θάλειας Στάρα, Σπαντιδάκη Ἐλένης, Τσαλπατούρου Ἀσημίνας, Τουμπῆ Ἀθανασίου, Τσάμη Χρίστου, Φωτοπούλου Χρυσούλας, Ἀνδρέου Παππῆ, Ἀλεξάνδρου Ἀλεξανδροπούλου, Κολοκοτᾶ Γεωργίας, Ἀνδρέου Θεμελῆ, Σπύρου Παπαδολαμπάκη.

λέητος ἀγῶνας φυλετικῆς ἐπιβίωσης. Ἡ παράταξη μάχης στὴν Ἑλλάδα δὲ διαλύεται ποτέ. Οὔτε σὲ πολεμικὰ χρόνια, οὔτε σὲ περιόδους εἰρηνικές.

Συγκεντρώνει ὁ ἑλληνισμὸς βιολογικὲς καὶ ἠθικὲς δυνάμεις στὰ χρόνια τῆς γαλήνης, ζῆ μυστικά, σωπηλὰ τὴ προγονική δόξα, καὶ μετουσιώνει ἀσυνείδητα σὲ ἐμπνευσμένους ὁδηγοὺς, τὰ μεγάλα μας ἱστορικὰ πρότυπα.

Αἱ ἔνοιαι ἀγῶνας καὶ ζωή, εἶναι ἀπόλυτα ταυτόσημες στοῦ Ἕλληνα τὴ συνείδηση. Τὸ ἀγωνιστικὸ πάθος, νικᾷ τὸν πόθο τῆς ζωῆς.

Ὁ σύγχρονος ἑλληνισμὸς πιστεύει στὸ χρέος. Τὸ χρέος γιὰ τὴ διατήρηση καὶ διαιώνιση τῆς ἐθνικῆς παράδοσης, τὴν ὁποχρέωση γιὰ συνεχεῖς θυσίες μελλοντικές.

Ἡ πίστη αὐτὴ ἀσφαλῶς πλάθει καλλίτερη ἐθνικὴ μοῖρα. Καὶ ὑπάρχει, πίστη μεγάλη, πίστη βαθειά, γιὰ τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους.

« . . . . . .

Εἶναι γιατὶ μὲ τῶν καιρῶν τὸ πλήρωμα
ὁμοια βαθὺ ἕνα ἀνέβασμα μᾶς μέλλεται
πρὸς ὕψη οὐρανοφόρα ! »

(Κωστῆς Παλαμᾶς)

28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Μία μεγάλη Ἐθνικὴ ἐπέτειος γραμμένη στὴν Ἱστορία καὶ στὴν Ἀθανασία.

Τοῦ κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Γ. ΒΑΖΑΚΑ
Διδ/λου Κοβ/λλαρίου — Ζαντρίου

Ἔφθασε δαφνοστεφανωμένη καὶ χαρούμενη ἡ μεγάλη Ἐθνικὴ ἐπέτειος τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940. Μέσα στὴ φθινοπωριάτικη φανταστικὴ μεγαλοπρέπεια τῆς Ἑλληνικῆς Φύσεως οἱ ὁλόχρυσες ἡλιαχτίδες στολίζουν μὲ πολυποίκιλα χρώματα τὴν τιμημένη κεφαλὴ τῆς Μεγάλης αὐτῆς Βασίλισσας τῆς Νεοτέρας μας Ἱστορίας ποὺ ἔστησε ὑπερήφανα τὸ χρυσό της θρόνο στὶς δοξασμένες Βουνοκορφὲς τῆς Πίνδου καὶ τῆς Χειμάρας ἐκεῖ ποὺ πρὶν ἀπὸ τὸ 1821 ἀντήχησε παραπονιάρικο, μὰ γεμάτο Νόημα καὶ ὑψηλὲς Ἰδέες, τὸ τραγούδι τοῦ Κατσαντώνη, τῶν Σουλιωτῶν καὶ τῶν ἄλλων Βάρδων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας. Στοὺς αἴνους, στὰς δοξολογίας στοὺς παιᾶνας καὶ στοὺς διθυράμβους τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης αὐτῆς ἡμέρας τιμητικὴ καὶ ἀληθῶς προνομιακὴ θέση κατέχει ἡ διδασκαλικὴ ψυχή. Αὐτὴ ὡδήγησε τὰς Ἑλληνικὰς λεγεῶνας στὸ πεδίο τῆς τιμῆς, τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς ἀθανασίας. Μὲ τὸ ἀδάμαστο θάρρος της, μὲ τὴ μεγάλη της πίστη στὰ ἀθάνατα Ἑλληνικὰ Ἰδεώδη καὶ στὰ αἰώνια πεπρωμένα τῆς μεγάλης μας Ἱστορίας ἔγινε ὁ ἐμπνευστὴς καὶ ὁ ὁδηγὸς καὶ τῆς Νεολαίας μας, ἡ ὁποία, παρὰ τὰ ἄφθονα τεχνικὰ καὶ μηχανοκίνητα μέσα τοῦ ἐχθροῦ, ἐνίκησε τοῦτον καὶ ἐλάμπρυνε τὴν ἱστορίαν μας μὲ νέας δάφνας, μὲ νέα λαμπρὰ κατορθώματα καὶ ὕψωσε μέσα στοὺς καπνοὺς καὶ στὰ χαλάσματα τὸ Δάβαρο τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας τὴν μόνη ὁλόχρυση ἀκτίνα στὸν ὁλοσκότεινο τῆς ἀνθρωπότητος οὐρανό. Ἑκατοντάδες δασκάλων ἄφησαν τὴν τελευταία τους πνοὴ ἢ τὰ μάτια τους, τὰ χέρια τους καὶ τὰ πόδια τους, στὸ πεδίο τῆς τιμῆς, ὡς μαργαριτάρια ἀνυπολογίστου ἀξίας γιὰ νὰ στολίσουν καὶ στεφανώσουν μὲ ἀμαράντινο στέφανο τὴν Δοξασμένη κεφαλὴν τῆς Θεᾶς Ἐλευθερίας.

Ἡ Διδασκαλικὴ ψυχὴ τῆς Ἑλλάδος δὲν παρασύρεται ἀπὸ Ἰδεαλισμοὺς καὶ κοσμοθεωρίας ξένας πρὸς τὸν Ἐθνικό της φρονηματισμό. Ἀληθινὴ Ἰδέα καὶ μοναδικὴ της πίστις εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ Πατρίς, ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία καὶ ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμός...

Ἔφθασε ἡ 28η Ὀκτωβρίου: Ἡμέρα φωτός. Ἡμέρα γραμμένη μὲ ἀνεξίτηλα καὶ ὁλόχρυσα γράμματα στὰς Δέλτους τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας. Ἡ μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα ἑορτάζεται ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ μὲ ἀσυνήθη λαμπρότητα καὶ μεγαλοπρέπεια. Καὶ ἐμεῖς οἱ Νεώτεροι Διδάσκαλοι, μὲ τὴν μεγάλην πίστην εἰς τὰ πεπρωμένα τῆς φυλῆς, προσηλωμένοι εἰς τὰ μεγάλα καθήκοντα, ποὺ μᾶς ἐκληροδότησεν ἡ 28η Ὀκτωβρίου 1940, ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τὸν ἡρωϊκὸν Διδασκαλικὸν κόσμον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ποὺ μὲ τὸ ἅγιο καὶ τιμημένο αἷμα ἐδημιούργησε τὸ Θαῦμα καὶ τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ 1940, ἂς εἴμεθα πάντοτε οἱ ὁδηγηταὶ τῆς Νέας Ἑλληνικῆς γενεᾶς στὴ μεγάλη Ἰδέα τῆς αἰωνιότητος καὶ τῆς ἀθανασίας Τῆς ἐνδόξου Ἑλληνικῆς μας Πατρίδος.

Η 28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Τοῦ κ. ΚΩΝ ΒΟΓΓΑ, Διδασκάλου

Λαμπροφόρα αὐγὴ ἀτλοῦται σήμερον καὶ λάμψεις ὑπεργείου μεγαλείου ἀγλαΐζουσι τὸν ἑορτάζοντα ἑλληνικὸν οὐρανόν.

Κυανολεύκων χαρίεσσαι ριπαὶ καὶ κωδώνων χαρμόσυνοι ἦχοι ἀνακαλοῦν εἰς τὴν μνήμην μας τὴν αὐγὴν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλὰς πρὸ 22 ἐτῶν ἀπέκρουσεν ἀνενδοιάστως τὴν ἰταμὴν πρόκλησιν τῶν ἰσχυρῶν ὅπως παραδώσῃ τὸ ἔδαφός της καὶ ὁποτάξῃ τὴν θέλησίν της εἰς τὴν ὀπ' αὐτῶν ἐκπροσωπουμένην βίαν καὶ διὰ τοῦ στόματος θαρραλέου Κυβερνήτου, ἐνεργοῦντος ἀπὸ συμφώνου μετὰ τοῦ νουνεχοῦς βασιλέως μας καὶ τοῦ κοινοῦ αἰσθήματα ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων ἠκούσθη εἰς τὴν θρασεῖαν πρόκλησιν ἡ ἀδιάστακτος ἀπάντησιν «ΟΧΙ».

Ὁλόκληρον ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ πάλλεται σήμερον ἀπὸ πατριωτικὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ σκιρτᾷ ἀπὸ τὰ ρίγη τῆς ἐθνικῆς συγκινήσεως καὶ ὀπερηφανείας σὰν ἀποσπᾷ τὸν νοῦν ἀπὸ τὰς καθημερινὰς φροντίδας τῆς ζωῆς καὶ τὸν ἀφίνει νὰ πετάξῃ εἰς χρόνους περασμένους, εἰς τὴν μακρυνὴν καὶ πολυκόμαντων τοῦ Ἔθνους Ἱστορίαν διὰ νὰ ἐνθυμηθῇ τὰς ἀφθάστους ἐκείνας εὐγενικὰς καὶ ὑπεροχους ἡρωϊκὰς πράξεις τῆς φυλῆς μας ποὺ ἐσφυρηλάτησαν τὸ ἀθάνατον ἑλληνικὸν μεγαλεῖον καὶ ἐδημιοῦργησαν τὴν πυρφόρον θρυαλλίδα τοῦ 40 ἡ ὁποία κατέπληξεν καὶ καταπλήσσει τὸν κόσμον ὁλόκληρον.

Εἶναι ἡ σημερινὴ ἡμέρα μία ἀπὸ τὰς μεγάλας ἀκτινοβολίσας τὰς ὁποίας ἀφίνει εἰς τὸ διάστημα τῶν αἰώνων ἡ ἠθικὴ ἀξία τῆς ζωῆς. Ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐθνικῶν συμβόλων τὰ ὁποῖα μᾶς παραδίδει ἡ ἱστορία καὶ ἐκφράζει ἀθεντικὰ καὶ αὐτούσια τὸ βαθύτερον εἶναι τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Ὑπαγορεύει καὶ ὑποδεικνύει σαφῶς τὸ καθῆκον μας ἐφ' ὅσον ἡ Πατρὶς θέλει ἀορίσκεται εἰς νέαν ἡρωϊκὴν καμπὴν τῆς πορείας της ἀγωνιζομένη πάντοτε διὸ τὴν ἐρατεινὴν ἐλευθερίαν.

Πελώρια ἐπέτειος ἡ 28η Ὀκτωβρίου. Πομμέγιστος ἄθλος εἰς τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν· ἀνταύγεια τοῦ πυρπολουμένου βάθους τῶν μεγάλων τοῦ ἔθνους ἰδεῶν· ἠχὼ τῶν μεγίστων ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἑλληνικῶν ἀγώνων· βίγκλα εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀνοβαίνουν ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς διὰ νὰ ἀντλοῦν δύνσμιν καὶ θάρρος, ἐλπίδας καὶ αἰσιοδοξίαν, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίζουν κατόματα τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλευθερίαν, τὸν θάνατον καὶ τὴν λύτρωσιν.

Οἱ προβολεῖς τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ καὶ τὰ πολυάριθμα φῶτα τῆς ἐπιστήμης ἐὰν θὰ δυνηθοῦν νὰ προξενήσουν μεγαλύτερον θάμβος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν λάμψιν ἐκείνην τὴν ὁποίαν προεκάλεσεν ἡ μεγαλειώδης αὐτὴ ἡμέρα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940.

Ἕνας νέος παιὰν ἀντήχησε τότε καὶ ἠλέκτρισε κάθε ἑλληνικὴν ψυχὴν ἐλευθέρου καὶ ὑποδούλου Ἕλληνος. Νέος Αἰσχύλειος παιάν. «Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγών!» Εἶναι ἡ ἴδια φωνὴ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀλλοιουμένη, μεταφραζομένη τοπικῶς καὶ χρονικῶς. Εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Ἕλληνος πρὸς τὴν πατρίδα, ὁ βοθότατος αὐτὸς ψυχικὸς κραδασμὸς ὅστις ἐθέρμανεν καρδίαν ἐχάλκευσεν στήθη καὶ ἀνεβίβασεν θνητοὺς εἰς θρυλικοὺς ἥρωας καὶ ἡμιθέους.

Ὁ ἀντίλαλος τῆς νίκης ἐστάθη καὶ πάλιν παγκόσμιος καὶ τεράστιος. Οἱ κώδωνες ἠχολογοῦν χαρμοσύνως τὰς νίκας τῶν ἀνόπλων δυνάμεών μας. Αἱ λόραι τῶν ποιητῶν, τὰ βήματα τῶν πολιτικῶν ρητόρων, αἱ γραφίδες τῶν δημοσιολόγων, οἱ ἐνθουσιασμοὶ τῶν λαϊκῶν μαζῶν ἐκδηλοῦνται ἐμφανῶς ὑπὲρ τῆς αἰωνίας Ἑλλάδος.

Ἐξαγνισμένη καὶ ἐξαϋλωμένη ἡ Ἑλλὰς περιεφρόνησε τὴν λογικὴν καὶ ὡδηγήθη ἀπὸ τὴν ψυχήν της καὶ μόνον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξεπήδησεν μία ἀνυπέρβλητος ἀποποιία, καθαρὸν γέννημα τῆς Ἑλληνικῆς ψυχολογίας καὶ φυσιολογικὴ ἐκδήλωσις τοῦ ἀναλλοιώτου ἱστορικοῦ μας νόμου. Ἡ 28η Ὀκτωβρίου 1940 ὑπῆρξεν ὁ φωτεινὸς πυρσός, ὅστις ἐφώτισεν τὸ σκότος τῆς παγκοσμίου ἀγωνίας, ὑπῆρξεν τὸ ἄστρον τὸ ὁποῖον ὡδήγησεν τοὺς ἀναθαρρήσαντας μεγάλους εἰς τὴν Βηθλεὲμ τοῦ Βίτσι, ὅπου μέσα εἰς ὀδόνας καὶ θυσίας τοῦ Ἔθνους μας ἐγεννᾶτο ἡ Νίκη.

Διότι ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναι μόνον μία ὁλική, μία αἰσθητὴ πραγματικότης, ἕνας ὡρισμένος γεωγραφικὸς χῶρος, ἀλλὰ καὶ μία πυραμὶς ἡ βάσις τῆς ὁποίας στηρίζεται εἰς τὸν γεωγρφικὸν χῶρον καὶ ἡ κορυφή της χάνεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς τῆς ἑλληνικῆς ἰδέας καὶ τῆς τρισχιλιόχρονης ἱστορικῆς μας μνήμης, δι' αὐτὸ καὶ ζῇ καὶ θὰ ζῇ ἐσαεὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα «ΑΙΩΝΙΑ ΕΛΛΑΣ»

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΑΣΑΛΙΑΝΟΥ

ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

Στὴν Ἑλληνικὴ Ἐκπαίδ)ση

Τὸ βιβλίο-ἀσπίδα τῶν ἐκπαιδευτικῶν καὶ τῶν νέων, τῆς Παιδείας γενικώτερα ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῆς προπαγάνδας.

Δριμὺς ἔλεγχος τῆς προπαγάνδας τοῦ «Ἠθικοῦ Ἐξοπλισμοῦ Νεότητος» τῆς προπαγάνδας γενικὰ στὴν ἐκπαίδευση.

Προσφορὰ στὸ θέμα τῆς Πολιτικῆς Διαπαιδαγώγησης τῶν Νέων:

α) Περιεχόμενο Πολιτικῆς Ἀγωγῆς.

β) Μέθοδος διδασκαλίας Πολιτικῆς Ἀγωγῆς.

γ) Πολιτικὲς Ὀργανώσεις τῶν Νέων.

Σ' ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα Ἀθηνῶν — Πειραιῶς

Σεὸν συγγραφέα:

Μεγίστης 13 — Κυψέλη

ΑΘΗΝΑΙ (807)

Τιμὴ Δραχ. 30.

— ΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΜΑΣ —

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ ΑΟΓΩ ΑΠΟΣΧΑΣΕΩΝ

Δέον νὰ ἐπισπευσθῇ ἡ ἐπανυποβολὴ ἢ ἡ ὑποβολὴ τῶν δικαιολογητικῶν.

Κίνδυνος παραγραφῆς τῶν ἀπαιτήσεων ἐκ τῆς ὀλιγωρίας τῶν ἐνδιαφερομένων.

Εἰς πλείστους συναδέλφους, ὑποβαλόντας δικαιολογητικὰ πρὸς τὴν Διεύθυσιν Ἐντελλομένων Ἐξόδων τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας, διὰ τὴν ἀποζημίωσιν ἐκτὸς ἑδρας λόγῳ ἀποσπάσεως, ἐπεστράφησαν ταῦτα πρὸς συμπλήρωσιν καὶ ἐπανυποβολήν. Οἱ συνάδελφοι οὗτοι, δέον ὅπως ἐπισπεύσωσι τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἐλλιπῶν δικαιολογητικῶν καὶ τὴν ἐπανυποβολὴν τούτων τὸ ταχύτερον, ἵνα μὴ παραγραφῇ τὸ δικαίωμά των.

Ὡσαύτως δέον ὅπως σπεύσωσι καὶ ὑποβάλωσι τὰ δικαιολογητικά, οἱ μὴ ὑποβαλόντες ταῦτα, συμμορφούμενοι πλήρως πρὸς τὰς ἐκ νέου παρεχομένας ὁδηγίας διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 500]20-1ο 62 φύλλου τοῦ «Διδασκαλικοῦ Βήματος». Ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τῶν ἐνδιαφερομένων συναδέλφων, τέσον διὰ τὴν ταχεῖαν ὑποβολὴν τῶν δικαιολογητικῶν δσον καὶ διὰ τὴν πληρότητα τούτων, πρὸς ἀποφυγὴν ἐπιζημίων συνεπειῶν καὶ δὴ τοῦ κινδύνου παραγραφῆς τοῦ δικαιώματός των.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Διδασκαλικοὶ Σύλλογοι, ὅπως συγκεντρώσουν καὶ ἀποστείλουν εἰς τὴν Δ.Ο.Ε. τὸ ἥμισυ τῆς συνδρομῆς τῶν μελῶν των, τρέχοντος Ὁμοσπ. ἔτους 1962—63, ἐκ δραχ. 30, καθ' ὅτι ἐξ ἐλλείψεως χρημάτων αἱ ἐργασίαι τῆς Ὁμοσπονδίας (Ἔκδοσις Διδασκαλικοῦ καὶ Ἐπιστημονικοῦ Βήματος, μισθοδοσία προσωπικοῦ κλπ.) κινδυνεύουν νὰ διακοποῦν.

Ἐπίσης τὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὴν «Διδασκαλικὴν Ὁμοσπονδίαν, Ἐθνικὴν Τράπεζαν Πανεπιστημίου 8 Ἀθήνας» καὶ οὐχὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ κ. Προέδρου ἢ οἱουδήποτε ἄλλου μέλους.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Διδάσκαλοι τῶν ὁποίων ὑπεγράφη τὸ Διάταγμα προαγωγῆς πρὸ τῆς ἀπολύσεως καὶ ἐδημοσιεύθη μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἔλαβον δὲ μισθὸν μὲ τὰς τριμήνους ἀποδοχάς μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς προαγωγῆς καὶ ἔχασαν τὰς τριμήνους ἀποδοχάς ἐκ τῆς συντάξεώς των παρακαλοῦμεν γνωρίσατε τὰ ὀνόματα καὶ τὴν διεύθυνσίν σας ἵνα ἐνεργηθῇ ὅ,τι δύναται νὰ γίνῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἀλέξ. Φαρμάκης
Συνταξιοῦχος Διδάσκαλος
Κουκκούλια—Ἄρτης

Η Δ.Ο.Ε. ΠΑΡΑ ΤΩι κ. ΥΠΟΥΡΓΩι ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

ΕΖΗΤΗΘΗ Η ΡΥΘΜΙΣΙΣ ΕΠΕΙΓΟΝΤΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην, 23ην τρέχοντος Κλιμάκιον τῆς Δ.Ο.Ε. ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, καὶ ἐζήτησε παρ' Αὐτοῦ τὴν ρύθμισιν ἐπειγόντων, καὶ μὴ ἐπιδεχομένων ἀναβολήν, ζητημάτων ὡς τὸ τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον μετεκπαιδευομένων Διδασκάλων, τὴν πρόσληψιν τῶν ἐπιλαχόντων τέκνων ἐκπαιδευτικῶν εἰς Ἀκαδημίας κ.λ.π. Ὁ κ. Ὑπουργὸς ἐπειγόμενος ν' ἀναχωρήσῃ διὰ Θεσσαλονίκην ἐπεφυλάχθη νὰ λάβῃ ἀπόφασιν δηλώσας, ὅτι, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἐκ τῆς Μακεδονικῆς Πρωτευούσης θὰ δεχθῇ τὴν Διοίκησιν μετὰ τῆς ὁποίας θὰ συζητήσῃ καὶ ἅπαντα τὰ λοιπὰ αἰτήματα τοῦ Κλάδου.

ΜΕΤΑΘΕΣΕΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ ΕΙΣ Τ.Δ.Ν.

Δι' ὑπογραφείσης ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας μετατίθενται, ἐκ τῶν ἰσχυόντων πινάκων, εἰς τὴν τέως Δ)σιν Πρωτευούσης 30 ἄρρενες καὶ 40 θήλεις.

Οὕτω, μετὰ τῶν πρὸ ἡμερῶν κληθέντων, μετατίθενται ἐκ μὲν τοῦ Πίνακος ἄρρενων καὶ ὁ 47ος, ἐκ δὲ τῶν θηλέων καὶ ἡ 91η.

Διὰ τὴν πόλιν τῆς Θεσ)νίκης, κατόπιν καὶ τῶν τελευταίων παραιτήσεων, ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία τοῦ Ὑπουργείου ἐρευνᾷ διὰ νὰ καθορίσῃ τὰς κενὰς θέσεις, προκειμένου νὰ μεταθέσῃ καὶ ἐκεῖ ἀνάλογον ἀριθμὸν Διδασκάλων.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Καλοῦνται, ὅπως προσέλθουν τὴν 11ην Νοεμβρίου 1962 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 11ην π. μ. εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Α.Δ.Ε.Δ.Υ. ὁδὸς Λυκούργου 10 Δος Ὄροφος Ἀθήνας, ἅπαντες οἱ ἀποχωρήσαντες τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας πολιτικοὶ συνταξιοῦχοι Δ.Υ. κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1-10 1959 μέχρι τῆς 18-9 1961 οἱ ἔχοντες κατ' ἀρχὴν τριετίας ὀλιγωτέρας τῶν τριῶν καὶ τὰς νομίμους προϋποθέσεις τῶν εὐεργετικῶν διατάξεων τῆς παρ. 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ν.Δ. 4193]1961 ἤτοι ὑπερτριακονταετῆ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν καὶ βαθμὸν 1ον ἢ 2ον ἢ 3ον ἢ 4ον ὡς καὶ οἱ ἐξομοιούμενοι πρὸς τοὺς βαθμοὺς τούτους πάσης φύσεως συνταξιοῦχοι Δ. Υ. ἵνα συζητήσωμεν καὶ ἀνταλλάξωμεν γνώμας ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς νομίμου διεκδικήσεως τοῦ δικαιοτάτου αἰτήματος τῶν συνταξιούχων τῆς κατηγορίας ταύτης, **τῆς ἐπεκτάσεως δηλονότι τῶν εὐεργετικῶν διατάξεων τῆς παρ. 2 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ν. Δ. 4193]1961 καὶ εἰς τὴν ὡς ἄνω κατηγορίαν συνταξιούχων.**

Πρὸς τούτοις παρακαλοῦνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι συνάδελφοι τῶν ἐπαρχιῶν, ὅπως δι' ἐπιστολῆς των γνωρίσουν τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ραμνουσίων 6 διαμένοντα συνάδελφον κ. Ν. Ζαρτζεντάκην, σύνδεσμον συναδέλφων Ἐπαρχιῶν.

Ὁ Ἐκπρόσωπος τῆς Ἐπιτροπῆς
τῶν ἐνδιαφερομένων συνταξιούχων
Γεώργιος Στράτος
Ἐπίτιμος Ἐπιθ)τὴς Δημ. Σχολείων

ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Κατόπιν τῆς κυρώσεως τῶν πράξεων τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου διὰ τοῦ Ν.Δ. 4242 τὸ Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον θὰ προβαίνῃ ἐφεξῆς εἰς τὸν κανονισμὸν τῆς συντάξεως βάσει τοῦ σημερινοῦ βασικοῦ μισθοῦ, τῆς προσαυξήσεως τῶν τριετῶν καὶ τοῦ ἐπιδόματος πολυετίας. Ἐν τῷ πιστοποιητικῷ ὑπηρεσιακῶν μεταβολῶν δέον ὅπως ἀναγράφεται ἐντὸς τῆς τελευταίας διετίας ἡ ἀπονομὴ καχωρησμένως ἑκάστης προσαυξήσεως λόγῳ τριετῶν α' 10ο]ο β' 10ο]ο, γ' 10ο]ο) καὶ ἡ χρονολογία ἀφ' ἧς ἀπενεμήθη. Εἰς ἣν περίπτωσιν ὁ τελευταῖος βαθμὸς ἀπενεμήθη ἐντὸς τῆς τελευταίας διετίας δέον νὰ ἀναγράφεται ἐν τῷ πιστοποιητικῷ ὑπηρεσιακῶν μεταβολῶν καὶ ἡ ἀπονομὴ τῶν προσαυξήσεων λόγῳ τριετῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ βαθμῷ καὶ ἡ χρονολογία ἀφ' ἧς ἀπενεμήθη ἑκάστη τούτων. Ἡ ἀπονομὴ τοῦ τελευταίου ἐπιδόματος πολυετίας δέον ὅπως ἤδη ἀναγράφεται πάντοτε ἐν τῷ πιστοποιητικῷ ὑπηρεσιακῶν μεταβολῶν ὡς καὶ ἡ χρονολογία ἀφ' ἧς ἀπενεμήθη τοῦτο. Εἰς τὰς βεβαιώσεις τῶν Ἐκκαθαριστῶν δέον ὅπως ἀναγράφεται ἐκτὸς τοῦ βασικοῦ μισθοῦ τῆς προσαυξήσεως τῶν τριετῶν καὶ τοῦ ἐπιδόματος πολυετίας ἅτινα ἐλάμβανεν ὁ ἀποχωρήσας καὶ τὸν χρόνον τῆς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐξόδου του καὶ τὸ ἐπίδομα ἀκριβείας.

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ

Μετὰ τὴν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 274 Τ. Γ' Φ.Ε.Κ. δημοσίευσιν 81 παραιτήσεων Διδασκάλων καταχωρουμένην εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος ἀπεστάλησον πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Τυπογραφεῖον ἔτεραι 38 παραιτήσεις, εἰς δὲ τὰ Ἀνάκτορα ἐκκρεμεῖ πρὸς ὑπογραφὴν Δ)γμα 40 περίπου παραιτήσεων.

ΜΕΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΩΝ

Τὸ ἐρώτημα, διὰ τὰς μεταθέσεις τῶν Ἐπιθεωρητῶν, ὑπογραφὲν παρὰ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, ἀπεστάλη χθὲς εἰς τὸ ΑΣΔΕΠ, ὅπως προβῇ εἰς προτάσεις.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ & ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

ΚΕΝΤΡΟΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΗΣ ΕΝΗΛΙΚΩΝ ΠΑΡΑ ΤΩι ΜΑΡΑΣΛΕΙΩι ΠΑΙΔ. ΑΚΑΔΗΜΙΑι

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ ὅτι παρὰ τῇ Μαρασλείῳ Παιδ. Ἀκαδημίᾳ θὰ ἐπαναλειτουργήσῃ ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου τρέχοντος σχολικοῦ ἔτους ἡ Νυκτερινὴ Ἐπιμορφωτικὴ Σχολὴ δι' ἐνηλίκους ἀναλφαβήτους καὶ ἡμιαναλφαβήτους ἀμφοτέρων τῶν φύλων, σκοπὸς τῆς ὁποίας ἐτέθη ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ διδασκαλία ἀναγνώσεως καὶ γραφῆς εἰς τοὺς ἀναλφαβήτους καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐπιμόρφωσις τούτων καὶ τῶν ἡμιαναλφαβήτων διὰ σειρᾶς μαθημάτων γενικῆς καὶ εἰδικῆς μορφώσεως.

Τὰ μαθήματα παρέχονται δωρεὰν κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας 5 καὶ 30' ἕως 7 καὶ 38' ἑκάστης Δευτέρας, Τετάρτης καὶ Παρασκευῆς.

Πληροφορίαι παρέχονται κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἡμέρας καὶ ὥρας εἰς εἰς τὴν Μαρόλειον Παιδ. Ἀκαδημίαν, Γραφεῖον Κέντρου Μελετῶν Ἐκπαιδεύσεως Ἐνηλίκων. Τηλέφ. 711-637.

Ἐγγραφαὶ ἄρχονται ἀπὸ τῆς 25ης Ὀκτωβρίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ὀκ]βρίου 1962

Ὁ Δ]ντὴς τοῦ Κέντρου Διδ]λίας
Π. Τσακίρης

ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

Ἀπεστάλη εἰς Ἐθνικὸν Τυπογραφεῖον πρὸς δημοσίευσιν Δ)γμα 87 διορισμῶν νέων Διδασκάλων.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας ἀπέστειλε πρὸς τοὺς κ. κ. Γενικοὺς καὶ Ἐπιθεωρητὰς Δημοτ. Σχολείων τηλ)μα διὰ τοῦ ὁποίου ἐντέλλονται ὅπως κατὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν πινάκων προακτέων εἰς τοὺς βαθμοὺς Τμημ. Β' καὶ Α' ἐξαιρέσουν ἐκ τῶν ἰσχυόντων πινάκων καὶ θεωρήσουν ὡς προαχθέντας:

Α) Ἅπαντας τοὺς συμπεριλαμβανομένους εἰς τὸν πίνακα κατ' ἀπόλυτον ἐκλογὴν διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ Τμημ. Α'.

Β) Μέχρι καὶ τοῦ 318 εἰς τὸν πίνακα κατ' ἐκλογήν, καὶ

Γ) Μέχρι καὶ τοῦ 203 εἰς τὸν πίνακα κατ' ἀρχαιότητα.

Ἐπίσης μέχρι καὶ τοῦ 2033 ἐκ τοῦ Β' πίνακος διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ Τμημ. Β'.

Τέλος, μέχρι καὶ τοῦ 53 ἐκ τοῦ α' πίνακος καὶ τοῦ 26 τοῦ β' πίνακος νηπιαγωγῶν διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ Τμημ. Β'.